

En moeder kiest Anneke

Rie Smaal-Meeldijk

EN MOEDER Kiest

ANNEKE

DOOR

RIE SMAAL-MEELDJK

GEÏLLUSTREERD DOOR ADRI ALINDO

Tweede druk

NAAMLOZE VENNOOTSCHAP W. D. MEINEMA - DELFT

Mope en Diek worden lekker afgeboend. (Zie blz. 16).

Het gaat over Renate Romme. Maar noem haar asjeblijft geen Renate, dat vindt ze beslist niet leuk. Dat de juffrouw op school het zegt, is al erg genoeg. Nee, ze wil Rennie heten. Je begrijpt het niet. Renate is zo'n mooie naam, en wat is dat, „Rennie” . . . Het lijkt wel of je aldoor maar die maagtabletjes bedoelt, want die heten ook zo.

Ze woont in het Klokhuis, helemaal achter in de straat. Het is vierkant, met op het dak een torentje, waar vroeger een klok in gezeten heeft. Later hebben ze die er uit gehaald.

Ze zijn daar met z'n zevenen. Mope en Diek zijn jongens van zes en acht jaar, To is de kleinste van vier, en Renate, waar we dus met alle geweld Rennie tegen moeten zeggen, is negen jaar.

Haar vader is dominee. Dat klinkt wel erg plechtig, maar dat hoeft eigenlijk helemaal niet. De meeste mensen denken dat een dominee erg deftig en gewichtig en ernstig is. Daarom zeggen ze, als iedereen in de kamer plotseling zwijgt: „Er komt een dominee voorbij.”

Rennie's vader draagt wel een toga 's zondags in de kerk, maar dat zegt nog niets, al staat hij erg mooi. Weet je, dominee Romme is een echte vrolijke vader, die vol met grappen zit. Hij is heel groot en als hij op de preekstoel staat, moesten ze eigenlijk wel een kuiltje in de bodem maken, want hij steekt zó ver boven het hek uit, dat Rennie op een keer bang werd. Hij leunde heel ver naar voren. Toen hield ze van angst haar adem in. Hij had er best overheen kunnen tuimelen. En ze hebben daar wát een hoge preekstoel.

Rennie luistert altijd met aandacht. Vader kan ook zó mooi preken. Je begrijpt natuurlijk niet álles als je negen jaar bent. Maar er blijft nog genoeg over. Van de Here Jezus, Die voor ons op de wereld kwam en van God de Vader, Die alles gemaakt heeft, Die altijd voor je zorgt. Rennie hoort het graag, omdat ze haar hartje aan de Here Jezus gegeven heeft. En als je Hem iets geeft, krijg je er minstens evenveel voor in de plaats. Blijdschap, liefde. Soms, als je verkeerde dingen gedaan hebt, lijkt het wel of je je hart weer teruggenomen hebt. Dan komt er boosheid, verdriet. Maar: eens gegeven, blijft gegeven. Je zet het gauw weer open voor Hem en vraagt of Hij er weer wonen wil.

Alle mensen in de buurt komen trouw naar de kerk, want ze horen vader graag. Niet alleen op de preekstoel, maar ook gewoon, als hij buiten met hen praat. Het wordt tijd om aan het verhaal te beginnen, want je weet nu zo ongeveer wie Rennie is.

Daar stappen drie meisjes in hun jopper: een in 't blauw, een in 't rood en nóg een in 't rood, maar een beetje anders. Rennie is de blauwe.

Ze hebben de schooltassen onder de arm, dus je snapt waar ze naar toe gaan.

„Aardrijkskunde vanmiddag,” zegt Wiep, de ene rode.

„Heb jij het geleerd?” vraagt Ellen, de andere.

„Ikke wel. 't Was niet veel.”

„Niet veel!” roept Rennie. „Je bent mal. Ik weet er al niets meer van. Maar ik krijg toch geen beurt. De juf is achteraan begonnen.”

Ze zijn veel te vroeg op 't plein. Maar het is knikker-tijd. Rennie haalt een zakje vol uit haar tas. Ze heeft er alweer een stuk of zes bijgekregen van moes. Uit de prestofles. Moe gebruikt expres presto voor de afwas, omdat daar altijd drie glazen knikkers in zitten. Als ze zelf afwast, giet ze er een flinke scheut in, dan

Ellen en Wiep halen ook hun knikkers voor de dag.

is de fles gauw leeg. Niet al te veel, dat wordt te duur. Ellen en Wiep halen ook hun knikkers voor de dag en nu kan het spel beginnen.

Ze zijn maar nauwelijks bezig, of Diek rent voorbij. „Hè Ren, geef mij een paar knikkers!” roept hij.

„Nee hoor, jij verliest altijd.”

’t Is waar, Diek is nooit erg gelukkig; dus als je hem leent, kun je ze wel afschrijven.

„Flauwerd. Jij hebt er zeker weer een hoop van mee gekregen. ’t Was mijn beurt voor de prestoknikkers.”

„Nou vooruit, vijf kun je er krijgen.”

Hij is er al mee weggehield, want over een paar minuten moeten ze al naar binnen.

„Die vijf moet ik proberen te winnen,” denkt Rennie. Maar dan vergist zij zich, want Wiep is haar te slim af. Ze verliest er juist drie als de bel gaat.

Al zuchtend over de acht kniekers die ze kwijt is, loopt ze met de anderen mee naar het lokaal. Het is een echte pech-middag. Aardrijkskunde zou juist het leukste vak zijn dat er bestaat. Al die reizen door Nederland. Maar dan moet je niet bij juffrouw Hopma in de klas zitten. Die reist eerst een heel klein eindje met je mee, en als je net goed op dreef bent, moet je allerlei dingen uit die streek vertellen. Of de grond van zand, grint of klei is, of er industrie is, landbouw, veeteelt, visserij. Het is verschrikkelijk.

Vanmiddag begint het alweer goed. Ze maken een tochtje met de trein door Gelderland. Stap maar in jongens. Arnhem, Oosterbeek . . . Wageningen . . .

Rennie zit volop te genieten. Ze zijn er deze vakantie geweest. Ze zit al in de prettigste herinneringen te duiken, als ze plotseling opschrikt van jufs stem.

„En Renate Romme, vertel jij me nu eens iets van de bodem in deze omgeving.”

„Er is bos en hei,” zegt Rennie prompt.

„Goed. Dus: klei- of zandgrond?”

„Zandgrond.” Tjonge, dat gaat goed. Wat een bof, dat ze er zelf geweest is.

„Is er landbouw of veeteelt?”

„Veeteelt.” Het antwoord klinkt wat onzeker. (Toe, lieve juf, niet verder vragen!) Kun je net denken. Daar heb je 't al.

„Veeteelt, zegt Renate. Wel, wat is daar voor veeteelt?”

Ze ziet opeens de bossen op die warme zomermiddag. Het was ontzettend benauwd; er hingen dreigende wolken boven de wereld. Wacht es . . . „Onweersbeestjes,” zegt Rennie met een zucht van verlichting. De hele klas zit honend te lachen. Nu wordt juf kwaad, zul je zien. Onweersbeestjes . . . veeteelt . . . Nee, daar klopt iets niet. Rennie kijkt eerst boos naar de klas, dan angstig naar jufs gezicht. Maar ineens ziet ze het

ene mondhoekje omhoog gaan. Juf glimlacht. Toch zegt ze: „Renate heeft haar les niet al te vlijtig geleerd.”

Ze zet een cijfer in haar boekje. Kon je maar zien wat het is. Vast niet meer dan een zes. Vervelende juf! Waarom vraagt ze ook juist naar veeteelt. Zo'n raar woord. Vee-teelt. O wacht eens . . . ja, veeteelt, dat zijn koeien en schapen.

Wiep mag het weer goedmaken. Ze weet het natuurlijk. O, was die nare les maar voorbij. Van reizen komt niets meer. Ach, wat geeft het eigenlijk. Ze heeft lekker haar beurt gehad, dus volgende week vast en zeker niet.

En straks fijn zingen, eerste en tweede stem. Dan komt de vijfde klas er bij. Juffrouw Hopma gaat achterin het lokaal staan. Ze schuiven allemaal op, dan kunnen ze met z'n drieën in de bank.

Meneer Stemering staat voor de klas. Hij heeft zijn viool meegebracht. Dat klinkt heel mooi bij het zingen. Ze oefenen het Lentelied. En 't is notabene herfst. Maar het gaat prachtig. De jongens zingen alleen een beetje te hard naar meneer Stemering zijn zin. De meisjes te zacht. Rennie zet nu een flinke stem op. Ze duwt ook Wiep in haar zij. „Harder,” fluistert ze.

Tweestemmig zingt toch zo heerlijk. Als het tenminste niet vals gaat. Meneer vindt het niet gauw goed. En vooral dat zacht en hard op z'n tijd. Alles precies eender, dat zou ook niet mooi zijn. Als ze zo'n heel vers bijna schreeuwen, wordt hij boos. Groot gelijk. Dan slaat hij met zijn strijkstok tegen de bank op de eerste rij en zegt: „Over!” Hup, nóg een tik. Dat is voor Gerrit op de derde bank: die zit natuurlijk weer te lachen, maar nu kijkt hij gauw ernstig.

Opgelet. Daar gaat ie.

Eindelijk is meneer tevreden, maar dan luidt meteen de schoolbel.

Dat moet je zien, zeg. In de gang lopen ze nog aardig op een rijtje, maar zodra ze de grote deur achter zich hebben, joelen en roepen ze om 't hardst. Ze hebben zelfs geen geduld om te knikkeren. Krijgertje spelen, haasje over, dan kun je tenminste hollen en springen.

In het Klokhuis is 't me ook een lawaai. Mope en Diek komen letterlijk binnenrollen. To begint dadelijk mee te dansen. En ze was juist zo lief met haar poppen bezig.

Moeder komt met een rimpeltje in haar voorhoofd aanlopen.

„Ssst jongens, vader heeft bezoek.”

„Hè bah!” roept Diek heel hard. Hij krijgt meteen een tik om zijn oren.

„Foei! Je kunt het door 't hele huis horen. Wat moet die meneer wel van ons denken,” fluistert ze boos.

't Valt heus niet mee. Dat klapje van moe doet geen pijn, maar dat je geen pret mag maken, is wèl erg.

„Op zolder, moe?” vraagt Mope.

„Schoenen uit dan, want die is pas geboend. En niet teveel rommel maken.”

Niet te veel. Dus toch wel een beetje, denken ze. Voor het eten zullen ze alles wel opruimen, dan ziet niemand er iets van. Rennie gaat mee naar boven.

„Spookje!” roept Diek. Dat is het nieuwste spelletje. Je hebt er een laken en twee zaklampen voor nodig. Dat laken is gauw genoeg van bed gehaald. Maar de lampen, hoe moet je die te pakken krijgen? Vader heeft er een in de la van zijn bureau. En in de keuken is de tweede.

Rennie weet raad.

„Mope, jij gaat naar de studeer. Je klopt netjes aan en dan vraag je 't heel vriendelijk.”

„Ik durf niet,” zegt Mope. Hij is pas zes, moet je rekenen.

„Nou, Diek dan.”

Diek durft wel, maar dan moet Mope de andere halen. Samen gaan ze zacht de twee trappen af. Mope is gauw genoeg klaar, want juffrouw Lena is in de keuken en zij geeft de lamp dadelijk.

Diek laat eerst zijn hartje een poosje bonzen bij de deur. Hij is verlegen voor de meneer die bij pappa is. Hij hoort hier zijn bromstem.

„Tik-tik,” gaan zijn knokkels. O heden, veel te zacht. Niemand hoort het.

„Tik! Tik!”

„Ja,” roept vader.

Diek stapt binnen en kijkt eerst achterdochtig naar de vreemde heer, alsof die net van plan was, hem op te eten. Dan vraagt hij pappa's lamp te leen.

„Geef eens een hand vent,” zegt vader en terwijl schuift hij de bureaula al open. De meneer eet hem helemaal niet op, maar knijpt hem in de wangen, zonder dat het pijn doet.

Ziezo, dat is gebeurd. Mope had er vast niets van terecht gebracht. Als hij achter de deur die bromstem gehoord had, was hij meteen al weggelopen.

Juffrouw Lena loopt door de gang en daarom houdt Diek de lamp achter zijn rug. Twee zaklantaarns, dat vindt ze vast niet goed. Mope is het eerste boven.

Rennie heeft het laken van haar bed gehaald en staat te springen van ongeduld. Maar ze zijn nog niet klaar. Voor het zolderraampje hangen geen overgordijnen en het zal eerst pikdonker moeten zijn, anders is er geen aardigheid aan. Er ligt nog een oude deken in de kist. Die wordt aan de spijker boven het venster gebonden. Oei oei, zo is het donker! To kruipt meteen wat dichterbij Rennie.

„Mag ik spook zijn?” vraagt Diek. „Ik heb de lamp bij pappa gehaald en dat durfde Mope niet eens.”

Goed, Diek is het eerst spook. Hij houdt de twee

lichten voor zijn gezicht en Rennie gooit het laken over hem heen. Grommend en kreunend kruipt hij langs de kanten. Ze gillen van de pret. To houdt heel stijf Rennie's hand vast, want ze is bang voor die witte gedaante met de twee vurige ogen.

Plotseling staat moes midden op zolder. Ze hadden haar helemaal niet aan horen komen. Ze kijkt boos, maar dat kun je in het donker immers niet zien. Toch begrijpen ze het wel, want het is drie, vier tellen doodstil.

„Is dat lawaai maken,” zegt moes.

„We speelden spookje,” zegt Mope. „Toe mammié, 't is zo leuk.”

Ja, dat ziet moes wel.

„En ik was juist aan de beurt,” zegt Mope.

„Nou vooruit, alleen Mope dan nog.”

Hoera, moes vindt het niet erg meer. Mope spookt prachtig. Maar ze gillen niet zo hard, want dan is 't natuurlijk meteen gedaan.

Die moes toch. Ze heeft zo'n plezier als ze het spook langs de kanten ziet sluipen. En To is helemaal niet bang meer. Ze mag zelf ook heel even spookje zijn, maar haar vuurogen zitten helemaal scheef.

O, ze hebben zo'n pret. Ze lachen en springen en moes vergeet ook al dat het stil moest zijn.

Plotseling staat vader midden op de zolder. Niemand heeft hem gehoord. Zien kón niet.

Hij zegt: „Wie maakt hier zo'n kabaal?” Hij trekt de deken voor het venster weg en kijkt verschrikkelijk boos.

Moes!

O, ze heeft een kleur en nou trekt ze precies zo'n gezicht als Rennie, wanneer die een standje krijgt.

Vader gaat voor haar staan.

„Stout kind. Je wist dat ik bezoek had.”

Zijn ogen lachen en aan z'n stem kun je goed horen,

dat hij ook al plezier heeft. Het spook is verdwenen.
„Toe pappa, speel nog eens voor beer,” vleit Mope.
„Ja, jaaaa!” roepen ze.

Vader kruipt op handen en voeten, snuffelt langs de benen van de kinderen en grommelt als een echte Bruintje Beer. Ze springen schreeuwend om hem heen. Hij kan ze bijna niet te pakken krijgen. Moes ook niet, die springt telkens opzij.

Wie staat daar ineens midden op de zolder?

Dat is juffrouw Lena.

Gaat ze ook alweer een standje geven? 't Is licht genoeg nu, dus kunnen ze allemaal meteen haar gezicht zien. Lena heeft altijd een beetje verdrietig gezicht. Hoe 't komt, weet je niet. Ze is heus niet gauw boos. Maar lachen, zoals vader en moes, kan ze niet.

Ze zegt: „Dominee, er is iemand om u te spreken.”

Niemand hier had de bel gehoord. Ze gaan in optocht naar beneden. Vader kamt gauw zijn haar, want van het beer-zijn heeft hij een rare pruikebol gekregen. „Nu zachtjes naar beneden,” zegt moes. Rennie en Diek ruimen eerst de rommel op. Het laken moet in de was van moe; Rennie had het eigenlijk helemaal niet van haar bed mogen nemen. Het zit overal met vuile vlekken van al het gesjouw.

Juffrouw Lena gaat brood snijden.

To kruipt op moe's schoot, want zie je, voor ze gaan eten, moet ze uitgetkleed en gewassen worden. Als je heel dicht bij moes kruipt en heel lief tegen haar bent, vergeet ze 't wel eens.

Vader zit met de nieuwe bezoeker in de spreekkamer. Mope is in de keuken. Als juffrouw Lena brood snijdt, valt er allicht een korstje af. Ja, die Mope is een hollebollegijs. Zo'n lekker dik ventje met rode konen. Zulke jongens hebben altijd honger.

Het wordt een hele stapel tarwebrood en Mope mag de schaal binnenbrengen.

Juffrouw Lena gaat brood snijden.

„Niet laten vallen,” zegt juffrouw Lena. Rennie is intussen beneden en terwijl moes de tafel dekt, gaat ze To uitkleden. To krijgt een leuk nachtponnetje aan met allemaal strookjes en rode bloemetjes. Ze is net een engeltje met haar blankgewassen snoetje. Als iedereen z'n karweitje klaar heeft, gaan ze aan tafel.

Vader zegt: „Opa Muller is ziek. Zijn zoon kwam het daarnet vertellen. Ik ga er straks even naar toe.”

Nu moet je weten, dat de kinderen van het Klokhuis een heleboel opa's en oma's hebben, veel meer dan andere kinderen. Eerst heb je de vier echte: opa en oma Romme, opa en oma Fontein. Die horen bij vader en moes. Maar er komen zoveel andere bij. Ik kan er zo al zes opnoemen: opa Muller, die nu ziek is, opa Vogel, opa en oma Visser, opa en oma Van Dalen . . . Ho, ik ben er al. Niet alle oude mensen van de kerk noemen ze zo. Alleen die erg aardig zijn. Het is moeilijk te zeggen, wie nou precies de liefste is. Of zou het

toch opa Muller zijn, die ziek is? Rennie vindt van wel. „Mag ik morgen wat bij hem brengen vader?” vraagt ze. „Ik vrees dat hij niet veel mag gebruiken, meisje. Zijn maag is heel ziek.”

„Je moet het straks maar eens vragen,” zegt moes.

Na het eten is het altijd een flink lawaai. Stoelen schuiven, kopjes rinkelen, de jongens springen door de kamer en lopen iedereen voor de voeten. Maar het duurt gelukkig niet lang.

To gaat een-twee-drie naar bed. Daar zorgt moes meestal voor. Vanavond ook. Ze wordt gedragen, omdat ze op blote voetjes is. Met haar hoofdje tegen moes' hals aan, in het warme holletje, begint onderweg de slaap al een beetje te komen.

Ze heeft een mooi lichtblauw ledikantje op de kamer van Rennie. Moes vertelt bijna altijd een klein verhaaltje. Maar eerst het gebed. Want het gebeurt nogal eens dat ze onder 't vertellen in slaap valt.

Ze kan helemaal zelf bidden, al is ze pas vier jaar. Moes legt haar hand op het kleine hoofdje en wacht stil tot het uit is.

„Ik hoor de wind zo, moes,” zegt To als ze klaar is.

„Dat is toch niet erg. Je ligt lekker warm en dan is het juist leuk om te luisteren. Net of de wind een verhaaltje vertelt.”

„Wat vertelt de wind dan?”

„Hoor maar schat, dat zal moes eens zeggen.”

Nu komt er een prachtig verhaal over „wat de wind vertelde”. Moes verzint het zo maar. Het gaat vanzelf. To vindt het wel mooi en toch kan ze niet langer wachten met slapen.

Als moes beneden komt, stuurt ze Mope en Diek op hun tenen naar hun eigen kamer. En zo wordt het steeds stiller beneden. Rennie mag nog even een boek lezen. Als vader thuiskomt, vertelt hij dat opa Muller hard ziek is. „Ik ben bang dat hij spoedig heengaat.”

Heengaat, dat betekent, dat hij zal sterven en naar de Here Jezus gaat. In de hemel is het heel heerlijk. Je zingt er altijd voor de Here. Je hebt nooit pijn, je wordt nooit boos. Niemand plaagt je. 't Is er altijd goed. En je houdt zo verschrikkelijk veel van de Here God. Nog veel meer dan nu.

„Morgen en overmorgen ga ik weer naar hem toe, zolang hij nog leeft,” zegt vader. „Hij ligt er zo eenzaam.”

Rennie moet er maar aldoor aan denken. Opa Muller kwam zo dikwijls langs wandelen. Hij zegt ook „Renate”, net als de juffrouw op school. Maar van opa hoort ze 't wel graag, omdat hij zo aardig is. Hij deed zelf al het werk in zijn huisje en nu hij ziek ligt, komt af en toe zijn zoon eens kijken of er wat te doen is.

„Vader, morgen zal ik gaan vragen of hij een boodschap voor me heeft.”

„Goed zo Rennie.”

Maar nu het boek. 't Is veel te spannend om langer te wachten. En straks moet ze naar boven, zul je zien.

2

Kerstfeest in de herfst

Nu is het zaterdagmiddag. Je moest eens om een hoek van de badkamer kunnen kijken. Dan zou je eens wat zien. Mope en Diek worden lekker afgeboend en To staat te popelen in haar hemdje om ook aan de beurt te komen. Je moet niet denken, dat ze het wassen zo leuk vindt. Maar wat daarna komt! Moes neemt de doucheslang en spuit je helemaal met lauw water af. To giert van de pret. Dat hoort er zo bij. In het grote bad klinkt dat hol, net of je in een kelder bent.

Ze hebben me daar een water gemorst! Moet je net bij de jongens komen. Die springen telkens naar het

randje van de badkuip, zodat moes de slang per ongeluk een eindje te ver houdt.

De badkamer is vol damp. Je ziet elkaar door een witte lucht. Na To moeten ze allemaal verdwijnen, want Rennie wil het zelf doen.

„Hè moe, mogen we de pyjama's vast aan?” bedelen de kinderen.

„Goed. Maar dan mag je niet meer ravotten, anders word je veel te vuil.”

„Gaat vader dan niet met ons zingen?”

Ja, dat doen ze altijd 's zaterdags voor het avondeten. Vader speelt piano en allemaal gaan ze er omheen staan, moes ook. Ieder mag op zijn beurt een vers opgeven.

„Nee vent, vader is naar opa Muller.”

„Hè bah. Hij is toch gisteren pas geweest?” Diek vindt dat de dag verknoeid is, als vader ontbreekt.

Moes kijkt verdrietig.

„Niet aardig Diek. Je weet toch hoe ziek en eenzaam de oude man is.”

Diek buigt zijn hoofd; als moes zó kijkt, heeft hij niet veel meer te vertellen.

„Toe moes, gaat u met ons zingen,” bedelt Mope.

O, dat was ze al lang van plan. Rennie zoekt het muziekboek op en in een wip staan ze allemaal om de piano. Ze zingen het ene lied na het andere.

Vader komt binnen. Hij kijkt zo ernstig.

Juffrouw Lena heeft de tafel al gedekt.

Het is stil onder het eten. Ze zien heus wel, dat vader aldoor aan opa Muller zit te denken.

„Ik ga vanavond weer naar hem toe. Hij heeft het zo moeilijk,” zegt hij.

Anders zit vader altijd de hele avond in zijn studeerkamer, om z'n preek af te maken. Maar wie denkt nu aan een preek, als die arme opa Muller hem nodig heeft. Vanmiddag heeft Rennie boodschappen voor hem gedaan. Ze mocht even om een hoekje kijken en gedag

zeggen. Ach, wat een oud, ziek mannetje. Heel zacht kwam zijn stem: „Dag lieve kind, dag Renate.” 't Is misschien wel de laatste keer geweest.

Vader houdt veel van opa Muller. Daarom blijft hij er de avond. Alleen moes is nog op, als hij thuiskomt.

„Hij is gestorven,” zegt vader.

Ze blijven nog wat napraten en het is al diep in de nacht, als ze ook gaan slapen.

En zo komt het, dat het zondagmorgen zo laat is bij het ontbijt. Dat zou nog niet zo erg zijn, als vader niet aldoor aan opa Muller had blijven denken.

Ze zitten dus aan tafel. De kinderen met hun zondagse goed aan. Moes blijft op To passen, want die is nog te klein om naar de kerk te gaan. Juffrouw Lena gaat naar een andere kerk, want zij mag de hele dag bij haar vriendin doorbrengen.

Opeens verslikt vader zich in de thee.

Dat komt van de schrik.

„O moes, nou heb ik helemaal vergeten m'n preek af te maken.”

„Heb je . . . maar man, wat nu?”

Ja, dat komt omdat hij alleen aan opa gedacht heeft. Alleen aan opa, die het zo moeilijk had en die nu eindelijk bij de Here Jezus is.

Alle kinderen kijken verschrikt naar vader.

„Hebben we nu vrij?” vraagt Diek.

Moes moet er even om lachen en Rennie zegt: „Malle jongen. Je kunt toch al die mensen niet naar huis sturen.”

Wat nu gedaan. Vader heeft nog maar een kwartier de tijd. Ze zijn juist zo laat vanmorgen.

Nu kun je nooit raden, wie de oplossing geeft.

Dat is juffrouw Lena.

Ze zegt: „Dominee, als u nu eens preekt over wat u zelf het mooiste vindt. Dan zal het vanzelf goed gaan.”

Vader denkt na. Allemaal denken ze na. Rennie begint vliegensvlug in gedachten alle verhalen op te sommen: David en Goliath . . . Daniël in de leeuwenkuil . . . Simson . . . Het dochttertje van Jairus . . . Jozef . . . O, zij zou het wel weten.

Dan zegt Mope ineens: „Weet u wàt ik mooi vind? Van het Kindeke in de kribbe.”

Vader knikt.

„Dat vind ik nou juist ook het állermooiste.”

„Ik ook,” zegt moes. En alle anderen zeggen: „Ik ook.”

Vader zal vanmorgen over het Kindeke in de kribbe preken.

To bedelt of ze één keertje mee mag.

„Ik zal héél erg zoet zijn,” zegt ze.

Nee, dat gaat niet. Zo'n puk van vier jaar.

„Moes blijft bij je. Dan kijken we samen in de platenbijbel.”

Het Klokhuis ligt niet zo ver van de kerk af.

Het is prachtig weer. De zon schijnt en het is bijna warm. De lanen zijn bezaaid met goudgele bladeren en er hangen er ook nog een heleboel aan de bomen, die even mooi, als goud schijnen in de zon.

De mensen op straat houden vader telkens aan, om te vragen hoe het met opa Muller gaat. Ze weten nog niet dat hij gestorven is.

In de kerk is het vol. Zelfs boven zijn alle rijen bezet. Rennie zoekt een plaats naast Mope en Diek. Ze komen achteraan te zitten en kunnen maar net over de mensen heen kijken.

Wat is dat! Het lijkt wel of er een grote bos bloemen binnengedragen wordt. Rennie rekt zich om over de hoofden heen te kunnen kijken. 't Is ook zo ver weg, helemaal vooraan. Nog eens goed zien . . . Rood, wit, geel, blauw, nog eens wit, rose . . .

O heden, wat een malle vergissing. Het zijn helemaal

geen bloemen, maar haarlinten. De meisjes van Olivier, zes zusjes, allemaal met een strik boven op het haar. Ze staan prachtig rechtop, als vlinders. Verbeeld je eens, dat ze zo'n bos bloemen in de kerk brachten.

Het wordt ineens doodstil, want vader komt met de ouderling door het deurtje naast de preekstoel. Ze geven elkaar de hand. Het groene licht gaat uit, het orgel zwijgt. Vader blijft onder aan de trap van de preekstoel staan en buigt het hoofd. Vader bidt en alle mensen in de kerk bidden mee.

Nu gaat vader over het Kindeke preken. Ze luistert gespannen, want vanmorgen begrijpt ze bijna alles. Het is net of het kerstfeest is. Kerstfeest in de herfst, als buiten de zon schijnt, en de bomen zo prachtig staan met hun herfstkleuren. De Here Jezus kwam op de koude aarde, om alle mensen die in Hem geloven gelukkig te maken. Dat zegt vader en nog veel meer.

Als de kerk uitgaat, loopt ze tussen de anderen in. Ze hoort opeens iemand zeggen: „Hoe komt dominee erbij, om nu een kerstpreek te houden.”

O, daar had ze nog helemaal niet aan gedacht. En vader en moes vast en zeker ook niet. Je mag toch gerust over het Kindeke spreken, al is het herfst!

Bij de uitgang staan ze met z'n drieën te wachten.

Hoor, alweer: „Die dominee Romme is wel een beetje te vroeg met z'n preek.”

„Kerstfeest . . . kerstfeest . . .” Je hoort het van alle kanten. Ze wordt er een beetje boos om. Iedereen vond het toch erg mooi. Anders was het zo stil niet geweest.

Vader komt er aan.

„Ha Rennie, geef me een arm.”

Fijn, zo naast je grote vader te stappen. Diek en Mope hollen maar vast vooruit. Links en rechts groeten de mensen. Een ouderling komt naast hen lopen. 't Is die met z'n grote kuif. Hè, kon ze er maar stilletjes tussen-

uit. Want wat heb je eraan, als twee mannen gaan praten. Je mag toch niets zeggen.

„Dominee, ik was verbaasd over uw preek.”

Alweer. Natuurlijk omdat het een kerstpreek is. Vader vraagt rustig: „Waarom, broeder de Bruin?”

Meneer de Bruin strijkt eens over zijn haar.

„Omdat . . . tja dominee, zo'n preek over het kerstgebeuren . . . en dan in de herfst. Dat hoor je niet vaak.”

„Nu broeder, je hebt gelijk. En ik zal je eens eerlijk vertellen, hoe het zit.”

Rennie krijgt een kleur. Gaat vader nou heus vertellen, dat hij vergeten heeft, een preek te maken. Nee papaatje, houd nou alsjeblieft stil. Meneer de Bruin heeft er niets mee te maken.

Maar vader hoort helemaal niet, wat Rennie van binnen zegt. Hij vertelt over opa Muller en hoe het gisteren allemaal gegaan is. Meneer de Bruin zou nu toch tevreden moeten zijn. Maar hij zegt: „Ja dominee, maar waarom nou juist een k erstpreek?”

„Omdat ik het verhaal over het Kindeke in de kribbe het mooiste vind.”

Ja heus, dat zegt vader z o maar. Bijna net als Mope. Ze kijkt in spanning naar het gezicht van meneer de Bruin. Je zou zeggen, dat hij een beetje lacht. O nare man, nou ga je zeker aan iedereen vertellen, hoe het in elkaar zit met die kerstpreek. Alle mensen zullen weten dat vader vergeten heeft zijn preek af te maken. Maar ineens zegt hij zacht: „Dank u wel dominee. Ik vond het heel mooi. En eigenlijk is het altijd kerstfeest.” Hij geeft vader een hand, want hij moet een andere kant uit. Ze kunnen nog een klein eindje samen lopen en er zijn lekker geen kerkgangsters meer in de buurt.

„Heb je geluisterd Rennie? Ik zag je helemaal niet zitten.”

„Nou vader,  f ik geluisterd heb! We zaten achterin,

het was zo vol. Fijn hè," en ze drukt zijn arm wat vaster. Het is nog steeds prachtig weer en ze zou best nog een eindje aan vaders arm willen lopen. Maar moes wacht op hen. En nu moet iedereen vanmiddag natuurlijk stil zijn. Want voor vanavond kan vader nog best z'n preek afmaken.

Het gaat precies zoals Rennie gedacht heeft. Na het middageten blijft vader een hele poos op zijn studeer. Moes en zij zitten elk in een boek te lezen. Ze is in vaders stoel bij de haard gekropen. De jongens zijn bij de tafel aan het puzzelen en To doet haar slaapje. Het Klokhuis houdt zich muisstil. Net zo lang tot vader tevoorschijn komt.

3

Groot nieuws

Het Klokhuis wordt wakker.

Rennie rekt zich eens flink uit.

Maandag vandaag. De fijne zondag is voorbij. Nu moet je weer naar school. Rekenen, taal en schrijven. Hè, ze zou wel graag een heel klein beetje ziek willen zijn. Dan word je lekker door moes verwend. En juf kan je niet plagen met akelige sommen, die nooit uitkomen. Kijk buiten eens, wat een grijze lucht. 't Gaat regenen. Het is koud ook, voel maar eens met je voeten op het zeil. Het bedje van To is al lang leeg. Die wordt altijd zo vroeg wakker en dan trippelt ze naar moes' slaapkamer.

Juffrouw Lena kijkt om de hoek van de deur.

„Ja, ik ben heus op hoor! Vraag eens aan moes of ik mijn trui aan mag; 't is zo koud.”

Ze proest onder de kraan. Hú, zo nat en kil. Maar je bent toch ineens helemaal wakker.

De trui mag ze gelukkig aan. Mope en Diek lopen al

buiten. Dat zijn zulke vluggerds. Opschieten, Rennie, straks ben je weer de laatste aan het ontbijt. Juffrouw Lena kamt haar haar. Ze heeft een prachtige paardestaart. Zo een, die je lekker heen en weer voelt slingeren als je je hoofd beweegt. Wat zit het vandaag in de war. De tranen springen in haar ogen van het kammen.

Ze heeft nauwelijks gegeten, of daar hoort ze Wiep door de brievenbus roepen. Wiep, dat is het meisje met de rode jopper.

„Heb je ook een trui aan?” vraagt Rennie.

„Ik niet hoor, helemaal niet koud.”

„Ga weg, juist wel!”

Ellen komt ook aangelopen. Dat is de rode jopper nummer twee.

„Ik weet wat! Ik weet wat!” roept ze van verre.

Rennie en Wiep worden nieuwsgierig. Je kunt aan Ellens gezicht zien, dat het groot nieuws is.

Ze gaat in het midden lopen. Je moet weten, het is bijna elke dag een gedoe, voor die drie op stap zijn. Ze willen allemaal graag in het midden lopen en het kan er toch maar één zijn. Wiep is al eens boos vooruit gegaan, omdat Ellen met alle geweld wilde. Toen liepen ze met z'n tweeën.

Maar nu gaat het vanzelf. Wie zo'n gewichtig geheim te vertellen heeft, kan wel even de baas spelen. Ellen krijgt dus van allebei een arm en ze zeggen tegelijk:

„Vertel!”

Ze wacht nog even om de spanning er in te houden.

„Toe, vertel nou,” dringt Rennie aan.

„Moet je horen: juffrouw Hopma gaat trouwen.”

„Jaaa! Tróúwen?!”

Ellen knikt. „Met meneer de Winter.”

„Oooo, dan krijgen we feest op school.”

„Natuurlijk.”

Meneer de Winter is onderwijzer in de hoogste klas.

Een aardige ook. Ze wisten al lang, dat hij met juffrouw Hopma verloofd was.

„Zeg, dan krijgen we lekker een nieuwe juf.”

„Ja fijn.”

Ze vinden juffrouw Hopma niet zo héél aardig. Ze is zo streng, weet je.

Alleen Wiep zegt: „Ik vind het toch wel jammer, dat ze weggaat.”

„Ikke niet hoor,” roept Rennie.

„Je weet toch niet wie je krijgt. Misschien meneer Jansen wel,” zegt Wiep weer.

Ze proesten van de lach. Meneer Jansen, dat is de vader van Mies, die ook bij hen in de klas zit.

Ze lopen een stapje harder, om het gauw aan de anderen te vertellen. In de verte zien ze een groepje meisjes staan met Mies in het midden. Hè bah, die weet het natuurlijk ook. Als je vader onderwijzer is hoor je nogeens wat.

„Van wie had jij het gehoord?” vraagt Wiep aan Ellen.

„Van Annie de Winter. Zij is vriendin met mijn zusje Ger.”

„Wie is Annie de Winter?”

„Nou, natuurlijk zijn zusje. Begrijp je dat niet eens.”

Voor ze de school binnengaan, weet de hele klas al dat juffrouw Hopma gaat trouwen. Je hoort van alle kanten: „Feest . . . feest . . . trouwen . . .”

Juf merkt het meteen als ze de kinderen binnen ziet komen. Ze lacht maar eens. Vandaag is ze helemaal niet streng. Ze ziet er zo vrolijk uit en vertelt het nieuws zelf ook.

„Meisjes en jongens, over twee weken gaan meneer de Winter en ik trouwen. Dan hoeven jullie de hele dag niet naar school. En we gaan ook een beetje feest vieren hier, de dag te voren. Wie zin heeft, mag een voordracht doen. Hoe vinden jullie dat?”

„Fijn! Fijn!” roepen ze allemaal.

„Gaat u dan weg, juf?“ vraagt Gerrit.
Kees, zijn buurman, stoot hem aan. „Ook een vraag!
Natuurlijk ga je weg, als je trouwt.“ Maar hij heeft het
lekker mis.

„Ik blijf nog een poosje tot er een nieuwe juffrouw
komt.“

„Gelukkig,” zeggen een paar kinderen en dat vindt de
juf fijn. Daarom lacht ze extra vriendelijk tegen hen.

Nu opletten. Ze moeten ook nog werken vandaag.
Maar 't is net of het gemakkelijker gaat dan anders.
Twee dagen feest. Eerst op school en dan een dag vrij.
Over twee weken. En dan krijgen ze meteen drie dagen
herfstvakantie. Dat is dus eigenlijk vijf dagen.

„Nu nog eens flink je best doen, kinderen,” zegt juf-
vrouw Hopma.

De morgen is tamelijk gauw om. Rennie popelt al om
het thuis te vertellen.

Als het eindelijk zo ver is, zegt vader: „Dat wist ik al.”

„Hè, waarom hebt u 't niet gezegd?”

„Kleine meisjes hoeven niet alles te weten. En 't is
toch veel leuker, dat de bruid het zelf vertelt.”

De bruid. Ja, dat is de juffrouw nu opeens geworden.

„Vader zal haar overtrouwen,” zegt moes.

„Hoera! Hoera!” Rennie danst van plezier.

Nu heeft ze straks ook nieuws. Haar eigen vader gaat
hen overtrouwen in de kerk. Gek, dat ze daar vanmor-
gen helemaal niet over gedacht heeft.

„En we mogen voordrachten leren moes,” vertelt ze.

Zo gauw ze gegeten heeft, gaat ze Wiep roepen. Bij
school komt meneer Stemering naar hen toe. „Meisjes,
ik moet jullie eens spreken.”

Vijf, zes komen er bij staan.

„Juffrouw Hopma en meneer de Winter gaan over
twee weken trouwen, dat weet je al hè?”

„Ja meneer.”

„Zouden jullie het prettig vinden om een vers te leren,

tweestemmig? Dan mogen jullie het 's morgens in de klas zingen."

„Ha ja!" roepen ze.

„Goed. Luister: om vier uur komt de hele klas naar mijn lokaal. Pas op, de juffrouw mag niets merken. Vertel het straks ook aan de anderen."

Juffrouw Hopma is er al, als ze binnenkomen. Maar toch zien ze kans het stilletjes aan iedereen te vertellen. Ze kijken eerst naar haar of ze 't niet hoort, en dan telkens fluisteren ze naar elke bank: „Na schooltijd niet weglopen . . . bij meneer Stemering komen . . . niets aan juf laten merken . . ." Je snapt niet, hoe gauw ze 't allemaal weten.

Gerrit zit onder het schrijven echt vervelend te doen. Hij is al een paar keer gewaarschuwd en nog gaat hij door.

„Dan maar schoolblijven, jongetje," zegt juf streng. Haar geduld is op. „Ik had niet gedacht dat ik zelfs vandaag nog een schoolblijver moest hebben."

Gerrit krijgt een kleur. Een lelijke tegenvaller. Nu is hij de enige, die er straks niet bij kan zijn.

Meneer Stemering staat bij zijn lokaal op wacht. Hij heeft vandaag geen schoolblijvers.

„Rustig aan maar. Ga zitten zoals je bij de juffrouw altijd zit."

Leuk, in een ander lokaal. Mooie platen hebben ze hier. En een aquarium. Op de kast staat een opgezette vogel. Meneer Stemering is best aardig. Ze vinden het fijn, dat ze juist bij hem het vers moeten leren. Ze kennen hem al goed van het zanguurtje.

Zijn viool ligt al klaar.

„Is de hele klas compleet?" vraagt hij.

„Gerrit moet schoolblijven meneer!" roepen er een paar.

„Flauwe jongens," denkt Rennie. „Hoeft hij toch niet te weten."

Meneer zegt: „Als hij er de volgende keer weer niet bij

is, kan hij niet meer meedoen. Zeg hem dat maar." En dan gaan ze beginnen.

Meneer speelt eerst de wijs op zijn viool voor. Ze moeten allemaal meezingen. Als de melodie er goed in zit, gaan ze aan de tweede stem beginnen. De jongens zijn aan de beurt. Och heden, wat zingen die hard. Zou juffrouw Hopma het niet horen? Maar misschien is zij al naar huis. Gerrit durft natuurlijk niet te komen. „Wie zit er zo vals te zingen,” zegt meneer en loopt alle banken langs. 't Is natuurlijk Kees weer. Die kan helemaal geen wijs houden.

„Zing jij maar eerste, mannetje, anders verknoei je het helemaal.”

Een half uur is zó voorbij. Buiten staat Gerrit op hen te wachten.

„Als je weer school moet blijven, mag je niet meedoen,” roept Kees al van verre.

„Pff, 't kan me niets schelen.” Daar meent hij geen steek van.

Rennie is boos op Kees en plaagt: „Jij kan niet eens wijs houden, hú.”

Kees loopt haar achterna, maar dat had hij net zo goed kunnen laten. In een ogenblik is ze hem al een heel eind voor en lacht hem uit.

„'k Zal je wel krijgen!” roept hij woedend.

De andere meisjes beginnen hem ook te plagen. Gerrit trekt hem mee. „Laat die kinderen kletsen,” zegt hij. Rennie en Wiep gaan op een draf naar huis. Ze zijn Ellen kwijtgeraakt door het gekibbel.

4

Wie mag alleen zingen?

's Middags uit school komen, is altijd zo fijn als het regent. De haard brandt lekker en moes zit kousen te

stoppen. De jongens zijn met de meccanodoos van Diek bezig. To staat er bij te kijken.

„Wat ben je laat kind,” zegt moes. „Je moest toch niet schoolblijven?”

„Ja moe,” zegt Rennie en ze probeert een schuldig gezicht te zetten. Moes vliegt er in.

„Foei toch. Wat heb je uitgevoerd?”

„Gezongen.”

„Gezongen? Zó maar in de klas?”

Rennie knikt. In haar keel begint het te borrelen; ze kan haar lach bijna niet inhouden.

Diek kijkt op.

„Ooooo!”

„Stil jij, Diek,” zegt moes vermanend, „jij hoeft je er niet mee te bemoeien,” en tegen Rennie: „Dat je zó ondeugend bent, nu de juffrouw gaat trouwen. Ik vind het niet aardig.”

Rennie loopt op een drafje naar moes. Ze kan dat boze gezicht niet langer zien en slaat de armen om haar hals.

„Stil maar, lieve moezepoes. 't Is niet waar hoor.”

Onderwijl steekt ze lachend haar tong uit tegen Diek.

„Wat dan?” vraagt moe verbaasd, maakt haar armen los en kijkt haar in de ogen.

Rennie vertelt alles.

„Mag jij je moeder zo voor de gek houden,” zegt moe dreigend, maar haar gezicht lacht er bij.

Rennie zingt de wijs voor.

„Probeer het eens op de piano, mam,” bedelt ze.

Het gaat prachtig. Eerst doet moes het met één vinger en als ze de wijs kent, met twee handen. Vader moet het ook horen als hij thuiskomt.

Moe en Diek kennen het ook al.

„Vrijdagmiddag moeten we weer repeteren. Dan zal ik goed letten op de tweede stem. En als ik thuis kom, ga ik het aan jou leren, Diek,” belooft Rennie.

Rennie heeft ook gedacht over een voordracht. Ellen

en Wiep wisten niets en 't moet gauw gebeuren, want twee weken zijn zó om.

„Weet moes een mooie voordracht?” vraagt ze.

Moes begint ook al te prakkizeren. Vader wordt er bij gehaald. 't Is jammer, maar hij kent alleen jongensvoordrachten uit zijn jeugd.

„Weet je waar ik vroeger zelf aan meegedaan heb?”

„Wat, mam?”

„Ja, hoe heette het toch . . . dáár heb ik het: Prins Zonneschijn.”

„Is het mooi?”

„En of! 't Was zingen en opzeggen. Het is een soort lentespel. Koning Winter heerst nog in het land en

. . . en kijkt haar in de ogen.

houdt in zijn ijspaleis prins Zonneschijn gevangen. Die ligt alsmaar te slapen en kan niet wakker worden. Dan vragen de kleine bloemetjes onder aanvoering van het fijne Fluitekruid aan Lente, of zij de prins mogen bevrijden. „O nee,” zegt Lente, „het is er te koud voor jullie. Je zult er bevriezen.” Maar Fluitekruid, dat dappere witte bloemeke, smeekt Lente net zo lang tot ze toestemming krijgt. Ze gaan in optocht naar koning Winter en daar ligt die mooie prins Zonneschijn met zijn gouden krullen te slapen. Langzaam wordt hij wakker door het schone gezang van de bloemen. Hij komt weer terug en het wordt een prachtig lentefeest. Het eindigt op een mooie mei-avond als alle bloemen en ook prins Zonneschijn gaan slapen.”

De kinderen hebben in spanning geluisterd.

„O moes, wat prachtig!” Rennie klapt in de handen.

„Maar ik ben een beetje bang, dat het te moeilijk voor jullie is. Wij waren toen veel groter.”

„Hè moes, hoor es aan je oor.”

„Wilt u 't ons leren,” fluistert Rennie.

Dat zou even fijn zijn. Alle meisjes en jongens die meespelen, zouden naar het Klokhuis komen. Moes speelt piano en leert hun de verzen.

Ze kijkt vol verwachting naar mama's gezicht. O, ze ziet het al. 't Mag! Hoera! Moes wil wel.

„Maar ik moet eens zoeken of ik het nog heb. 't Is al zo lang geleden.”

„Hoe lang wel moe?” vraagt Diek.

„Even kijken . . . ik was toen elf jaar. Dan is het . . . nou, wat denk je Diek?”

Diek begint haastig te rekenen. Een lastig sommetje uit het hoofd.

„Vierentwintig jaar. Goeie mensen! En weet u dan nóg hoe het is?”

„Niet helemaal. Maar toch verschillende liedjes. Het zijn zulke mooie wijsjes, dat je 't niet gauw vergeet.”

En moe begint te neuriën: „Och koning Winter, ik kom hier ver vandaan . . .”

„Dat ken ik! Dat ken ik!” en Rennie klapt weer in de handen. Moe heeft het vaker gezongen. Ook het liedje van de mei-avond: „Nu is de stille avond over het land gekomen.”

„Wat was u, mam? Zeker de Lente,” vraagt Rennie.

„Mis. Ik was prins Zonneschijn en 'k had een goudgele jurk aan. We waren alleen met meisjes. Maar eigenlijk horen er twee jongens bij: koning Winter en prins Zonneschijn.”

„Wat zullen ze het mooi vinden.” Rennie popelt van ongeduld om het aan de klas te zeggen. Moes gaat meteen in de kast zoeken naar het spel.

„Ik zal de muziek bij mevrouw Hubers moeten vragen,” zegt ze, „die heeft toen piano gespeeld . . . ha, hier is het al. Je mag wel vanavond beginnen met overschrijven, anders komt er niets van terecht.”

Rennie bladert in moes' oude schrift. Het is een lang stuk. In een hoekje bij het raam gaat ze zitten lezen.

„Wat zal juf het schitterend vinden. Toe moes, mag ik het even aan Ellen en Wiep laten zien.”

Moe kijkt op de klok.

„O lieve kinders, 't is etenstijd. Nee Ren, dat kan niet meer.”

„Vanavond dan?”

„Goed. Als je niet te lang wegblijft.”

Rennie is er helemaal vol van. Ze zou het liefst Lente willen zijn of Fluitekruid. Dan mag je alleen zingen.

„Ik wil Lente zijn,” zegt ze, „het wordt bij óns geleerd en dus mag ik kiezen.”

Maar dat valt tegen. Moes zegt: „Niet zo haantje-de-voorste, Ren. Er is misschien wel een meisje in je klas, dat nog mooier zingt. Dan moet je 't haar laten doen. Dat is eerlijk.”

Rennie's gezicht betreft. Lente zijn . . . juist zo leuk.

Krijg je natuurlijk de mooiste jurk aan. Wie zou het anders moeten doen. Op school heeft ze ook weleens alleen moeten zingen, een teken dat meneer Stemering haar stem mooi vond. Wiep heeft een lage stem. Ellen zingt lang zo goed niet. Dan heb je Mies, Greetje, Lotte. Ja, Lot zingt ook mooi. En je kunt toch maar met z'n tweeën. De bloemen zingen tegelijk, daar kunnen dus verder alle meisjes aan meedoen. Twee jongens... Gerrit niet, en Kees ook niet, die nare ventjes. Straks eens aan Wiep en Ellen vragen.

Ze haast zich met afdrogen na het eten en breekt bijna een kopje. Juffrouw Lena zegt: „Hé meisje, de schoeltjes zijn nog helemaal nat.” Maar ze doet net of ze 't niet hoort en smeert hem gauw met moeders schrift. In minder dan vijf minuten is ze naar Wiep gehold en dat is heus een aardig eindje weg. Samen gaan ze naar Ellen. Maar eer die twee het hele stuk gelezen hebben! „Toe schiet op. 'k Moest gauw terug zijn.”

Ze staan met z'n drieën bij Ellen in de gang.

„Mooi!” zeggen ze allebei. Maar natuurlijk wil Ellen Lentekoningin zijn en Wiep met haar zware stem notabene ook. Dat zal nog wat geven!

„Morgenmiddag om vier uur bij ons repeteren,” zegt Rennie gewichtig.

„En woensdagmiddag toch zeker ook?”, vraagt Ellen. „'k Zal aan moes vragen of het kan. Nou, ik ga hoor. Daag.”

Wiep loopt haar achterna. „'k Moet ook weer naar huis.” Terwijl ze samen gearmd door de donkere straat lopen, zegt Wiep: „Toe Ren, laat mij Lente zijn, Ellen zingt lang zo mooi niet.”

„Wees jij Fluitekruid, dat vind ik net iets voor jou.” O heden, dat zal me een gekibbel worden morgen. En welke jongens moeten ze vragen. Ze zal weleens in de klas rondkijken en om twaalf uur tegen Ellen en Wiep zeggen, wie ze gekozen heeft.

„'t Kan me niets schelen, wat ik ben,” zegt ze opeens.

„Mij wel.”

„Mij niet. Nou dag hoor, ik ga verder.”

Zie je, daar begint het al. Wiep zegt niet eens wat terug.

Ze had Rennie vast over willen halen om haar voor Lente te kiezen. Nu is ze boos omdat het niet gelukt is. Morgen zal ze wel weer goed zijn.

5

Bijna Fluitekruid

Ze hebben taal. Rennie let niet op. Ze zit aldoor naar de jongensbanken te kijken. Jan . . . Jaap . . . Cor . . . Piet. Eén voor één worden ze gekeurd voor prins Zonneschijn en koning Winter. Haar ogen blijven steken bij Gijs. Hij is een klein ventje, de jongste van de klas. Maar hij heeft een echt gezicht voor prins. En zulke leuke blonde krullen. Dat is vast een . . .

„Renate Romme. Kom jij eens voor 't bord. Je zit zo om je heen te kijken, je weet het vast en zeker al.”

Ze schudt verschrikt haar hoofd. Ze weet er helemaal niets van. Ze kijkt gauw naar haar boekje, maar dat is nog niet eens open. O wee. Verbeeld je dat ze om vier uur school moet blijven. Om twaalf uur zou al erg genoeg zijn.

„Foei meisje, nog niet eens je boek open. Vlug, zoek op bladzijde vijfentwintig. Kom maar eens hier.”

Schoorvoetend gaat ze naar de juffrouw. Ze krijgt een krijtje en moet een heel moeilijke zin opschrijven.

Hè, gelukkig zonder fouten.

„En nu verder opletten,” zegt juf alleen.

Dat valt mee. Taal is ook niet zo moeilijk.

Na schooltijd weet ze wie ze kiezen moet. Gijs en Tom.

Tom is een grote jongen; hij kan vast goed streng en

plechtig kijken. Een echte koning Winter. Ze spreken op het plein af, dat alle meisjes en die twee jongens na vier uur naar het Klokhuis zullen komen.

„Allemaal?” vragen ze verheugd. Ze vinden het al een voorpretje om samen naar dominee Romme te gaan. De meeste kennen hem wel. En Rennie's moeder vinden ze ook al zo aardig.

Rennie hoopt maar dat vader geen bezoek krijgt. Want hoe moet je zo'n stelletje stilhouden. Als ze onder elkaar zijn, maken ze meestal een flink lawaai.

Moes zit al te wachten bij het raam. Ze ziet de hele troep aankomen, zwaaiend met de tassen. Ze hebben plezier, maar zodra de deur opengaat komen ze een beetje verlegen achter elkaar naar binnen. Ze kijken rond in de kamer en blijven op een kluitje staan. Er zijn geen stoelen genoeg, maar dat hindert niet. De meesten gaan op een kussen bij elkaar zitten, heel gezellig. Moes heeft de muziek te pakken kunnen krijgen.

Eerst moeten alle bloemen zingen: „De koude winter is voorbij.”

Ze staan nu om de piano. Moe speelt eerst de wijs voor, daarna proberen ze mee te zingen. Het klinkt nog erg benepen. Ze hebben ook niet allemaal de woorden over kunnen schrijven en nu moeten ze wel met zes tegelijk op één blad kijken.

Maar dan komt het . . .

Moes vraagt: „Wie is Lente?”

Niemand geeft antwoord. Ze kijken elkaar aan. Waar blijven Ellen en Wiep nou met hun grote mond? Ze durven niet eens wat te zeggen. En Rennie? Die krijgt alleen maar een kleur.

Opeens komt één van de meisjes, Lotte Steenbergen, naar voren.

„Mevrouw Romme, wilt u aanwijzen wie Lente en Fluitekruid mag zijn?”

Ziezo, die zit. Nu kunnen ze lekker niet meer kibbelen,

want als mevrouw Romme er een aanwijst, durven de anderen er niets van te zeggen.

Moes denkt eens even diep na. Ze tokkelt een paar tonen op de toetsen van de piano. In spanning kijken ze haar aan.

„Ik weet het,” zegt ze opeens.

„Jullie zingen één voor één een liedje, je mag zelf kiezen. Dan zal ik eerlijk zeggen wie de beste stem heeft om alleen te zingen.”

Ze beginnen ieder op z'n beurt te verzinnen. Gek is dat, anders weet je genoeg versjes op te noemen, en nu wil er niet een te binnen schieten. Ja, ze staan daar allemaal met een mond vol tanden.

„Rennie, begin jij maar. Dan komt de rest vanzelf,” zegt moe lachend.

In 't groene dal, zingt ze.

Nu er één schaapje over de dam is, volgen de anderen. Stel je voor, twintig meisjes moeten zingen. 't Wordt steeds moeilijker voor moes. Ze luistert heel aandachtig, als Anneke Somers aan de beurt is. Eerst is ze zo verlegen, dat er bijna geen geluid uit haar keel komt. 't Is ook zo'n stil kind. Ze is bijna altijd alleen, niemand bemoeit zich met haar. Ze ziet er een beetje vies uit. Een oude jurk met een grote vlek, slordige haren en een wit gezichtje. Haar mantel hangt open. Een verschoten groene jas. Ze hadden haar net zo lief niet meegevraagd naar het mooie domineeshuis. Maar Anneke zit nou eenmaal ook in de vierde klas. Niets aan te doen.

Ze kijkt wat schuw naar mevrouw voor ze gaat beginnen, maar die knikt haar vriendelijk toe. En nu ze naar die lieve ogen van Rennie's moeder kijkt, wordt ze opeens blij. Niet voor die meisjes, die haar altijd links laten liggen, maar voor háár alleen wil ze heel erg haar best doen.

Niemand wist dat ze zó mooi kon zingen. Hoe verder ze komt met *Op de grote stille heide* hoe helderder haar

stem klinkt. Het is doodstil als ze klaar is en mevrouw knikt weer tegen haar, precies zo als daarstraks en in haar ogen leest ze: „Dat was mooi.” Maar ze zegt nog niets. Eerst wil ze alle meisjes gehoord hebben.

Rennie zit echt in de rats. Ze heeft best gemerkt, dat moes bijzonder goed op Anneke Somers lette en ze vindt zelf ook wel, dat ze mooi gezongen heeft. Maar ze hoopt toch zo, dat er een ander gekozen wordt, als is ze er zelf niet bij. Je zult zien, dat niemand meer mee wil doen, als Anneke alleen mag zingen. Zo'n raar kind.

Als moes begint te praten, kijkt ze strak naar de grond. Zie je, daar heb je 't al.

„'t Was erg moeilijk om keus te maken, meisjes, maar ik weet toch wel, wie het mooiste gezongen heeft.” Ze wijst twee meisjes aan, want ze kent de namen niet. Die komen naar voren. Nu raad je nooit wie het zijn . . . Niet Rennie, niet Ellen, niet Wiep . . . nee hoor. De ene is groot, met lange, blonde vlechten. 't Is Lotte Steenberg.

„Jij bent het meest geschikt voor Lente,” zegt mama. Lotte lacht. Ze had er heus niet opgerekend. „Fijn mevrouw, dank u wel.”

„En jij Fluitekruid.” En dat is dat kleine, magere, vieze Anneke. Ze schudt verschrikt het hoofd. „O nee mevrouw, dat hoeft . . . dat durf ik niet. Alleen in de klas zingen . . . o nee.”

„En je hebt het nu ook gedaan,” zegt moes.

Ellen en Wiep en nog een paar andere meisjes kijken Anneke een beetje boos aan.

Hadden ze nou allemaal maar gezegd: „Toe Anneke, doe het maar gerust, je durft best,” dan zou ze 't misschien toch nog gedaan hebben. Maar dat kun je net denken. Het blijft stil. Ze hopen allemaal dat ze nee zal blijven zeggen. Rennie ook. Ja, Rennie ook.

Moes krijgt medelijden. „Wil je heus liever niet?” vraagt ze.

Anneke schudt het hoofd. Het huilen staat haar nader dan het lachen. Want zie je, in haar hart wil ze juist zo verschrikkelijk graag. Alleen al omdat mevrouw Romme zo aardig is. Maar ze voelt, hoe onvriendelijk de meisjes haar aankijken. Ze weet dat ze 't heel erg vervelend zouden vinden als ze het toch deed.

Mevrouw zegt: „Als je zelf niet wilt, hoeft het natuurlijk niet. Het moet geen straf zijn. Dan zullen we een andere Fluitekruid kiezen.”

Moes denkt alwéér na en intussen sluipt Anneke helemaal achter de meisjes. De twee jongens, Gijs en Tom, lachen haar stiekem uit. O, ze zou zo graag weg willen. Was ze maar niet meegegaan. En ze is bang, dat die aardige mevrouw haar nu kinderachtig zal vinden. Ze had zo dolgraag „ja” willen zeggen, net als Lotte, en dan „dank u wel” net als zij. Dan had ze willen lachen, omdat die mevrouw zo vriendelijk tegen haar was. Ja, dat had ze allemaal willen doen, maar nu staat ze hier, achter Ellens rug en ze snuit haar wipneusje, om de tranen niet te laten zien, die in haar ogen komen. Die vervelende jongens zitten haar maar aan te kijken.

Mevrouw Romme zegt: „Dan zullen we moeten kiezen tussen Ellen en Rennie.”

Ze moeten een getal onder de tien raden. Rennie wint het. Hè hè, nu kunnen ze eindelijk verder gaan. Kijk eens even op de klok hoe laat het al is. Ze kunnen het spel maar één keer doornemen. Koning Winter en prins Zonneschijn komen nauwelijks aan de beurt.

Woensdagmiddag mogen ze terugkomen. Dat is morgen al. Ze spreken onder elkaar af, de woorden over te schrijven, zodat ieder zijn eigen tekst heeft.

Buiten komen ze pas goed los. Lotte en Rennie zijn toch maar boffers. En Anneke Somers . . . waar is ze nou . . . die Anneke dúrfde niet eens. Eigenlijk maar goed ook. Helemaal geen leuk meisje om voor Fluitekruid te spelen. Nee, dan kun je beter Rennie hebben.

Anneke is naar huis gehold. 't Kan haar ineens niet meer schelen, dat ze 't niet gedaan heeft. De andere meisjes zouden toch maar jaloers zijn. Maar Rennie's moeder vond toch, dat zij het mooiste zong. Daar is ze zo blij om. En 't is de liefste moeder die er bestaat. Zelf heeft ze geen moeder meer, zie je. Wel zijn er broertjes en zusjes, en de oudste, Lien die zestien jaar is, zorgt voor hen als vader naar zijn werk moet.

Haar huisje is heel wat anders dan het mooie, vierkante Klokhuis. Het is klein en armoedig. De gordijnen zijn niet erg schoon en er staan nooit bloemen voor het raam, zoals bij dominee.

Treesje, het zusje van zes jaar, zit op de stoep met een vies neusje en een lollie in haar mond.

„Hoe kom je er aan?” vraagt Anneke.

„Van de bu'vrouw gekregen.” Ze likt en smikkelt en dan steekt ze de rode lollie naar Anneke uit. „Jij ook?” vraagt ze lief.

Anneke likt.

„Lekker,” zegt ze.

De deur is bijna altijd open, want Lien heeft geen zin om aldoor op de bel te passen. Wie binnen wil komen, die komt maar. Het brood staat op tafel gereed. Op het hoekje van de kachel pruttelt een pannetje met opgewarmd eten voor vader.

De kleintjes kruipen over de grond met vuile blote voetjes. Zo gaat het daar bij Anneke thuis. Anneke, die bijna Fluitekruid geweest is.

6 Als je niet wilt, hoeft het niet

Ze hebben het nog nooit zo druk gehad in klas vier. De juf moet heus maar niet al te nauw kijken nu, want hoe kun je aardrijkskunde en sommen maken, als je zóveel

andere dingen moet leren voor de grote feestdag. Dat begrijpt ze best en daarom geeft ze bijna geen huiswerk op.

Juffrouw Hopma heeft trouwens zelf geen tijd om schriften na te kijken. Als je gaat trouwen, is er een heleboel te doen. Met meneer de Winter gaat ze na schooltijd naar allerlei winkels. Hun huis is dicht bij school en het wordt zó mooi. Telkens komt er wat nieuws in. De kinderen lopen er expres langs en gluren naar binnen. De juf had zelf al verteld, dat ze daar gaat wonen. Geen wonder dus dat ze nieuwsgierig zijn.

Het vers dat ze moeten zingen, gaat al heel aardig. Meneer Stemering hoeft niet zo dikwijls met zijn stok te slaan. Het is een wonder dat er nooit schoolblijvers zijn. Ze zitten heus weleens te draaien en te praten; de juf moet vaak verbieden. En vooral, nu ze merken dat ze toch geen straf krijgen.

Rennie mag moes helpen om de nieuwe jurk te naaien, die ze voor Fluitekruid moet dragen. Hij wordt zó mooi. Heel teer rose met allemaal witte kantjes. Moes heeft het lapje voordelig kunnen kopen en de kant had ze nog liggen. Rennie mag de jurk de hele dag aanhouden op het feest.

De meisjes bedelen thuis ook allemaal om een nieuwe jurk. O, al die moeders breken hun hoofd er over. Het goed is zo duur, maar ze willen toch graag dat hun bloemekinderen goed voor de dag komen. 't Is immers het feest van de juf.

Eén is er: Anneke, die nog steeds geen nieuwe heeft. Als alle meisjes in de klas op zitten te scheppen, kan zij niet meedoen. Ze letten gewoonweg niet op haar. Niemand heeft gevraagd welke kleur zij krijgt. Ze hoort maar van rood, blauw, geel, groen, allemaal „zo prachtig, zeg!” en dan laten ze zien, hoe hij worden zal. Anneke niet. Die heeft het natuurlijk wel aan vader gevraagd. Als je geen moeder meer hebt, moet je dat

wel doen. En had ze nu nog maar een zondagse jurk. Maar ze draagt altijd dezelfde en de vlek kan er nooit meer uit. Vader zucht, als hij over de nieuwe jurk hoort.

„Nee meisje, daar hebben we geen geld voor.”

Lien is er bij. Ze kijkt Anneke medelijdend aan en tobt haar arme hoofd moe, hoe ze haar zusje kan helpen. Ze heeft het eigenlijk te druk om na te denken. De hele dag holt ze door het huis om alles nog op tijd klaar te krijgen. Ze moet voor zoveel kinderen zorgen. Soms komt de buurvrouw haar een handje helpen. Met de was bijvoorbeeld. Die is zo groot en zo zwaar voor Lien.

Ja, die jurk.

's Avonds op bed ligt Anneke te prakkizeren. Wat moet ze toch beginnen. Ze wil dolgraag bij het feest zijn. Het spel van de Lente gaat zo mooi. Ze kent alle liedjes uit het hoofd en zingt ze thuis. Als ze op bed ligt, naast Toni, het zusje van zeven jaar, moet ze aldoor aan het mooie spel denken. Dan ziet ze prins Zonneschijn wakker worden. Koning Winter, die strenge vorst, probeert hem nog vast te houden, maar eindelijk moet hij hem toch laten gaan. Alle bloemen staan gereed om de prins te ontvangen. Zij is er ook bij. En als ze in slaap valt, droomt ze dat ze een hemelsblauw kleedje aan heeft met een wijde rok en een strookje langs de hals. Zij is vergeet-me-nietje.

Een paar dagen voor het feest zegt Lien: „Nou weet ik het An!” Ze trekt haar zusje mee naar de kast, waar hun kleren hangen.

„Kijk, we hebben moeders grijze japon nog. Zal ik eens vragen, of buurvrouw me helpen wil om hem voor jou te veranderen?”

Een grijze . . .

Dragen meisjes van negen jaar wel een grijze jurk?

Anneke knikt. Het is erg lief van Lien, en ze laat niet

„Kijk, we hebben moeders grijze japon nog.”

merken dat ze liever een andere kleur gekregen had. Nu heeft ze tóch een nieuwe jurk.

„Maak je er dan een wit kraagje op?” vraagt ze.

„Ben je mal meid, een wit kraagje! Nee hoor, dat is veel te gauw vuil. Als we een beetje opschieten, kan de buurvrouw misschien wel een bloemetje borduren van voren. Dat is toch ook mooi. En luister eens, je mag mijn rode ketting dragen. Vind je dat fijn?”

Anneke geeft Lien een zoen. Ze zegt al niets meer van het kraagje. Toch al zo aardig van Lien, dat ze die jurk helemaal gaat veranderen. Want het is een werk!

En zo gaat ze vandaag blijer naar school dan anders. Vanmiddag voor 't laatst repeteren bij mevrouw Romme. De dag is zó voorbij en de hele klas, de meisjes en twee jongens dan, holt na schooltijd naar het Klokhuis. Koning Winter en prins Zonneschijn komen het laatst binnen, zoals altijd.

Dominee is ook in de kamer. Hij heeft juist even tijd en wil wel eens horen hoe mooi ze kunnen zingen en voordragen. Hij gaat bij Anneke staan, achteraan. Ze is verlegen voor dominee en wil gauw wegkruipen. Maar hij merkt het en zegt: „Ga je voor mij weglopen, nee toch. Hoe heet je, kleine meid?”

„Anneke Somers, dominee.”

„Zo Anneke, dan zal ik eens luisteren of jij mooi zingt.” Ze doen erg hun best en 't gaat heus mooi.

Dominee strijkt eens over Anneke's hoofd. „Goed zo, Anneke.”

Ja, ja, maar hoor die prins Zonneschijn eens stotteren. Hij blijft midden in de zin steken. „Wat had ik . . . had ik . . . had ik . . . veel boze dromen . . .” Verder weet hij 't niet.

Nog eens: „Wat had ik veel . . . veel boze dromen . . .” Hij heeft aldoor nog op zijn papier gekeken, maar nu moet hij 't uit zijn hoofd doen.

Mevrouw Romme zegt hem voor. „Thuis maar eens goed oefenen, prins Zonneschijn,” zegt ze.

Hij knikt. Thuis gaat het veel beter. Het komt zeker omdat dominee er bij is. Hij is bijna net zo verlegen voor hem als Anneke.

Als de kinderen haar huis gaan, zegt Lotte: „Mevrouw, dank u wel, dat u ons zo fijn geholpen hebt en dat we hier mochten repeteren.”

„Ja, dank u wel,” zeggen ook de anderen.

Het was ook een hele drukte voor moes, telkens zo'n kamer vol kinderen. Rennie helpt gauw de boel aan kant zetten. Ze moeten vandaag vroeg eten, want vader

gaat op huisbezoek. Juffrouw Lena snijdt het brood. To loopt al in haar nachtponnetje rond. Ze ruikt zo fris naar zeep.

Mope en Diek gaan na het eten onder de wol. Nu zitten Rennie en moes samen in de kamer. Hè, zo rustig.

„Fijn moe, overmorgen,” zegt Rennie. „U zult zien, hoe mooi juf alles vindt.”

„Dat denk ik ook. En al die feestjurken. Zeg Rennie, dat kleine meisje, Anneke, die heeft het zeker wel erg arm.”

„'k Geloof het wel mam. Ze ziet er altijd zo slordig uit. En nooit iets anders dan die soepjurk.”

„Hè, niet aardig dat je dat zegt. Ze kan er natuurlijk zelf niets aandoen.”

Rennie schaamt zich. Zo had ze 't ook niet moeten zeggen.

„Nee moes. Maar alle meisjes zijn een beetje vies van haar. Ze heeft geen moeder meer. Nu moet haar grote zus alles doen.”

„Dat vind ik heel erg. Hebben ze veel kinderen?”

„Ja, een heleboel. Ik weet niet hoeveel.”

„Maar hoe moet het nu met het feest? Heeft zij wel een jurk om aan te trekken?”

„'k Weet niet. Ze heeft niets gezegd. Ik denk het haast niet.”

„Vind je dat niet zielig? Zij alleen niet.”

Rennie knikt. Ze heeft er niet aan gedacht. Wie heeft er ooit erg in Anneke.

„En ze kan zo prachtig zingen, werkelijk het mooiste van jullie allemaal. Ik vond het eigenlijk wel jammer, dat zij Fluitekruid niet durfde zijn.”

Rennie zegt niets. Zij vindt het niet jammer. Verbeeld je, dan had ze vast zo'n mooie jurk niet gekregen, met al die kant.

„Hoor eens kindje, als jij je blauwe zondagse jurk eens gaf. Dan zal ik hem voor Anneke vermaken. Want ze is veel kleiner dan jij.”

„Mijn mooie blauwe! Hè nee, moes.”

„Als je 't niet wilt, hoeft het niet. Maar ik heb zo'n medelijden met dat meisje.”

Als je niet wilt, hoeft het niet . . .

Die woorden blijven de hele avond in haar hoofd hangen.

Anneke Somers. Wat zou ze blij zijn met zo'n mooie blauwe jurk. Die zal haar vast goed staan. Ze heeft blauwe ogen. Misschien ziet ze er dan ineens heel anders uit. En eigenlijk heeft ze het aan Anneke te danken, dat ze Fluitekruid mocht zijn. Ellen en Wiep zijn wat jaloers op haar. Maar omdat er bij hen aldoor gerepeteerd wordt, durven ze er natuurlijk niets van te zeggen.

Als je niet wilt, hoeft het niet. . .

Diep in haar hart weet ze wel, dat ze eigenlijk iets goed te maken heeft. Als ze die eerste middag tegen Anneke gezegd had: „Toe An, doe het maar, jij kan zo mooi zingen,” had ze 't misschien wel gedaan. Maar ze had expres een beetje boos gekeken. Anneke durfde niet voor de meisjes. Ja, zó was het.

Als je niet wilt, hoeft het niet . . .

Dat zinnetje blijft maar door haar hoofd zeuren. Moes zegt verder niets meer, maar ze merkt, dat Rennie er aldoor mee bezig is.

Ze heeft al welterusten gezegd en nu kleedt ze zich uit. Heel vlug, want het is koud. In haar flanellen pyjama ligt ze voor haar bed geknield. Ze vraagt of God haar deze nacht wil bewaren. En ze dankt Hem voor alles wat ze gekregen heeft deze dag. En ze vraagt of Hij wil vergeven wat ze verkeerd deed.

Maar nu komt Anneke er tussen. Is het waar, dat ze haar hart helemaal open zet, zodat de Here er wonen kan? En hoe zit dat met Anneke? . . .

Ze blijft een poos op haar knieën liggen. Bidden doet ze niet, maar denken. Aldoor denken over dat ene. Ze

voelt niet dat ze koud wordt. Ze weet dat de Here Jezus nu iets van haar wil. Ze moet iets geven, dat ze eigenlijk niet kan missen. Maar ze wil zó graag toch een kind van Hem zijn, dat ze zegt: „Here Jezus, ik zal Anneke mijn blauwe jurk geven. Amen.”

Dat begrijpt de Here Jezus wel. Hij weet wat ze bedoelt. Hij kent je hart.

Maar nu is ze nog niet klaar. Moes moet het immers weten.

In de kamer zitten ze met z'n drieën. Moes, papa die net terug is, en juffrouw Lena.

Vader kijkt verbaasd op, dat Rennie daar ineens uit bed gekomen is.

„Heb je gedroomd?” vraagt hij.

Maar moes begrijpt het. Die twee zien elkaar aan en zonder dat Rennie iets gezegd heeft, weet moe al dat het goed is.

Dan gaat ze 't ook tegen vader vertellen.

Het is nu veel te laat voor Rennie om nog naar Anneke te gaan, al zou ze 't dolgraag willen.

„Ik denk dat ik er eens ga kijken,” zegt vader.

Rennie is daar zo blij om. O, als vader ergens op afstapt, gaat het altijd goed.

Moes brengt haar dit keer naar boven en kijkt meteen of 't goed toegedekt is.

7. Een dag in het Klokhuis

Dominee Romme loopt met een pakje onder zijn arm. 't Is nog een aardig eindje naar het huisje van Somers. Er brandt licht gelukkig. Lien doet open. Ze kent dominee Romme niet en kijkt verlegen naar die vreemde heer.

„Ik ben de vader van Rennie Romme,” zegt hij vrien-

delijk, „en ik zou graag eens even met jou en je vader willen praten.”

„Komt u maar binnen,” zegt ze.

Vader zit bij de kachel met zijn benen languit, zonder schoenen. Hij is moe, dat kun je zó zien.

Hij kent dominee wel, al gaat hij naar een andere kerk. Nu vertelt vader van Rennie, die bij Anneke in de klas zit. En dat ze samen een spel willen opvoeren, als de juffrouw gaat trouwen. Dat Anneke zo mooi kan zingen maar dat ze Fluitekruid niet durfde zijn.

En nu komt het moeilijkste. Weet je, het is altijd veel leuker om iets te geven als je genoeg hebt, dan om iets te krijgen als je arm ben. Dat weet vader best. En daarom durft hij niet zo gauw verder te gaan.

Lien heeft het pakje in de gaten. Ze zou weleens willen weten, wat er in zit.

Dominee zegt: „De meisjes krijgen allemaal een nieuwe jurk aan. Hoe is dat met Anneke?”

O, wat kijkt Lien opeens trots.

„Hier dominee, Anneke krijgt er net zo goed een!” Ze vliegt naar de kast en houdt de grijze jurk in de hoogte.

„Er hoeven alleen nog maar bloemetjes op,” zegt ze.

„Wat een prachtige jurk,” zegt dominee. Hij is verlegen met z'n pakje. Ja, wat moet hij eigenlijk nog zeggen.

Anneke's vader begrijpt het al lang.

„U had er zeker een willen geven.”

„Ja, mijn vrouw was bang dat het te duur voor u werd, omdat jullie zoveel kinderen hebben. En ze wilde de jurk morgen vermaken, want Anneke is kleiner dan onze Rennie. Ik weet heus wel, wat zo'n gezinnetje kost. Kijk, deze is het . . .”

„Ooooo!” roept Lien, als ze de prachtige blauwe jurk ziet. „Die kleur zal haar nog mooier staan.”

„Ze mag hem er gerust bij hebben,” zegt dominee.

„Graag.”

Lien holt de trap op naar het zoldertje, waar alle kinderen slapen. In de ene hoek ligt Anneke. Ze schudt haar wakker.

„Wat . . . wat is er,” zucht ze met een slaperige stem.

„Zeg An, je raadt nooit! Nou krijg je tóch een blauwe.”

Anneke is meteen klaar wakker en met een schok zit ze rechtop.

„Een blauwe jurk?!”

„Ja. En morgen uit school ga je dadelijk naar de mevrouw van de dominee. Die naait hem. Fijn hè.”

„Fijn . . .”

„Ga nu maar weer slapen. Daag.”

Lien is al beneden als Anneke nog doodstil in bed zit. Nu dringt het pas goed tot haar door.

„Dank u wel, lieve Heer,” bidt ze.

Nog nooit is ze zo gelukkig en blij gaan slapen.

De twee vaders zitten nog lang met elkaar te praten.

Lien gaat maar vast naar bed, want morgen moet ze vroeg op. Maar voor de tweede keer schudt ze Anneke wakker.

„Zeg, weet je wat dominee zei? Morgen mag je de hele dag daar blijven, net zo lang tot de jurk klaar is. En met het cadeau kan je lekker ook meedoen. Vader heeft geld van hem gekregen, 'k heb het zelf gezien. Niets vertellen hoor.”

Lien is net zo gelukkig als Anneke. O, wat vond ze 't naar, toen ze hoorde dat alle kinderen geld mee brachten voor het cadeau, en Anneke alleen niet. Morgen moet het gekocht worden. Een schemerlamp voor de jufvrouw. Nu is ze nog juist op tijd.

Lien staat nog vroeger op dan anders. Ze wil Anneke helpen, want die moet er vandaag netjes uitzien. „Jammer van de vetvlek,” zegt ze. Maar Anneke's haar zit extra mooi. Ze heeft het met zorg gekamd en er zit geen klitje meer in.

Anneke weet niet of ze erg blij is. Ze is zo verschrik-

kelijk verlegen om bij vreemden te eten. En dan bij een dominee. Maar ze weet alvast dat mevrouw een lieverd is.

Uit school geeft Rennie haar een arm. Ellen en Wiep zijn er ook bij. Die praten tegen elkaar en tegen Ren, maar tegen haar zeggen ze niets. Rennie is erg aardig. Leuk, met een meisje samen arm in arm. Dat gebeurt bijna nooit. Ze gaat altijd alleen of met haar zusje Toni. Ze heeft geen vriendin.

In het Klokhuis is het precies zo'n lawaai als altijd. Anneke vindt het heel gewoon; ze is het thuis gewend. Dominee loopt met To rond te springen, alsof hijzelf nog een jongen was. Diek en Mope tellen hun knikkers. Moes en juffrouw Lena zijn in de keuken voor het eten aan het zorgen. Ze eten vroeg vandaag, want voor ze naar school gaan, wil moes Anneke's jurk vast afspelden.

Rennie laat haar kamertje zien.

„Vanmiddag mag je een boek van mij lezen,” belooft ze. Anneke is nog wel wat verlegen aan tafel, maar het eten smaakt heerlijk. Mevrouw Romme lacht af en toe maar eens tegen haar. Ze moet vertellen hoeveel kinderen ze thuis hebben en hoe ze allemaal heten. Op 't laatst is ze niet verlegen meer. Diek en Mope zijn ook zulke leuke jongens.

De jurk is niet eens zo veel te groot. En de kleur staat haar prachtig. Anneke is erg nieuwsgierig of mevrouw hem klaar krijgt.

Om vier uur moeten ze voor het laatst repeteren bij meneer Stemering en dus zijn ze laat terug. Ellen en Tom zijn uitgekozen om met juffrouw van Dalen uit de derde klas het cadeau te kopen. Ze hadden er om geloot.

Om vijf uur komen Rennie en Anneke pas thuis. De jurk is klaar en nog keurig gestreken ook. Ze is er zo verschrikkelijk blij mee, dat ze mevrouw Romme on-

... en later afwassen.

verwachts een zoen geeft. Ze snapt zelf niet hoe ze het durft. Niemand vindt het gek. Mevrouw strijkt haar liefkozend over het haar en zegt: „t Is al goed m'n kind.”

Rennie roept maar: „O, wat staat hij je mooi, veel mooier dan mij. En je grijze heb je lekker ook nog. Twee nieuwe jurken.”

„Ja, twee nieuwe jurken,” zegt Anneke trots.

„Vind je 't niet jammer, dat jij hem niet meer kunt dragen?“ vraagt ze aan Ren. Maar die zegt: „Nee hoor.“ En dat meen ze echt. Nu ze weet, hoe gelukkig Anneke er mee is, valt haar offer niet zwaar.

Het is een fijne dag. Jammer dat hij zo gauw om is. Eerst lezen ze samen in 't hoekje bij de haard. Dan helpt ze Rennie tafeldekken en later afwassen.

„Ik heb het vandaag gemakkelijk met zoveel hulp,“ zegt juffrouw Lena, en ze lacht voor een enkel keertje en nu heeft ze lang zulke droevige ogen niet meer.

Als Anneke thuiskomt, duurt het wel een half uur voor ze alles verteld heeft. Ze brengt ook nog een zak met appels mee uit de tuin van het Klokhuis. Lien telt eerst of er voor ieder een is en dan hapt ze er meteen in. Ze eten bijna nooit appels.

Anneke moet nog lang over de heerlijke dag nadenken. Ze is zo blij dat Rennie morgen Fluitekruid mag zijn.

„Rennie heeft een veel mooiere stem dan ik en het is toch wel erg griezelig om alleen in de klas te zingen,“ denkt ze. Er is nog iets. Rennie's moeder heeft gezegd dat ze in de herfstvakantie nog eens een hele dag mag komen.

8

Het feest

Als de schoolbel luidt, gaan alle kinderen gewoon naar hun eigen lokaal behalve klas vier en klas zes. Die gaan vandaag naar het gymnastieklokaal. De jongens van klas zes hebben hem prachtig versierd met slingers en grote ballen. Vooraan staan twee armstoelen voor het bruidspaar. Die zijn door de meisjes mooi opgetuigd. Juffrouw Hopma en meneer de Winter mogen nog niet binnenkomen.

Klas zes heeft natuurlijk ook voordrachten geleerd. Er

zijn een heleboel stoelen neergezet, net als in een echte feestzaal. De meisjes bekijken elkaars mooie jurk. De jongens hebben ook hun zondags pak aan, maar ze vinden het gek om er iets van te zeggen. Dat doen jongens niet.

Rennie krijgt een heleboel meisjes om haar heen. De Fluitekruid jurk is ook bijzonder mooi met al dat kant. Lotte, de Lentekoningin, heeft een lichtgroene jurk zonder mouwen. Die staat goed bij haar blonde vlechten. Anneke in haar lichtblauw kleedje is vandaag niet alleen. Wiep en Ellen hebben al tegen haar gepraat en nu komt Mies bij haar zitten en strijkt over de lichtblauwe zij. „Mooi,” zegt ze. Zelf heeft ze een gele jurk aan.

Rennie holt van de een naar de ander. Ze heeft een hoogrode kleur. Het is daar een gekwebbel van belang. Meneer Borg, het hoofd van de school, komt binnen en nu zijn ze ineens stil. Hij vertelt hun dat straks het bruidspaar binnenkomt en dat ze dan allemaal moeten opstaan. Eerst zal klas zes zingen, daarna klas vier. Ze kijken vol spanning naar de deur en dan weer gauw naar meneer Stemering, want die moet aangeven wanneer ze beginnen kunnen.

Ja ja . . . daar zijn ze.

Klas zes begint, terwijl het bruidspaar door het lokaal loopt. De bruid ziet er schitterend uit. De echte bruidsjapon trekt ze morgen pas aan, maar deze lichtblauwe is ook prachtig. Ze lopen arm in arm en de kinderen doen verschrikkelijk hun best om erg mooi te zingen. Klas vier ook. Kees zingt weer een beetje vals, maar dat hoor je bijna niet.

Meneer Borg houdt een lange toespraak. Dan zegt de bruidegom iets terug en ook de bruid. 't Is allemaal erg plechtig, maar Rennie draait ongeduldig op haar stoel. Ze luistert met een half oor en hoopt maar dat het gauw klaar is; dan kan het echte feest beginnen.

Eerst zeggen twee meisjes uit de zesde een gedicht op, dan twee jongens.

Ze krijgen allemaal een glas limonade en een taartje. Dat is nog nooit gebeurd. Pas op voor de mooie jurken, want je hebt er zó een vlek op en die gaat er nooit meer uit.

De morgen vliegt om. Er worden een paar leuke voordrachten gedaan door de leerlingen uit de zesde. Maar vanmiddag zul je eens wat zien. Het bloemenspel is vast het mooiste van alles.

Lang voor de schoolbel gaat, zijn ze alweer in het lokaal terug. De stoelen staan er nog en de versiering lijkt nog mooier, nu de zon er op gaat schijnen. Tom en Gijs hebben een volle tas meegebracht. Ze moeten zich straks gaan verkleden. De meisjes kunnen zo blijven; alleen doen ze ieder een kransje om het hoofd. Het is van gekleurd papier gemaakt. Lotte en Mies hebben daar voor gezorgd.

Als ze eindelijk rustig op hun plaats zitten, worden eerst de cadeaus overhandigd. Klas zes heeft voor meneer de Winter een bureaulamp gekocht. Hij staat ingepakt op de tafel, naast de schemerlamp van juf. Ze zijn er wat blij mee.

Maar nu komt dan toch het lentespel, waar ze zo lang op gewacht hebben. Gijs en Tom hebben zich prachtig uitgedost. Koning Winter heeft een lange, rode mantel met witte randen en hij draagt een ontzaglijke baard en een witte muts op het hoofd. Prins Zonneschijn heeft een goudgeel pak aan.

De bloemen zitten in een kring rond de lentekoningin. Ze moeten nu zonder piano zingen, want die is hier niet. Het begint klinkt een beetje aarzelend. Zo'n groot lokaal is ook heel wat anders dan de kamer van het Klokhuis. Maar het gaat wel mooi gelijk. Lotte zingt zo helder en zuiver, dat iedereen doodstil naar haar luistert. Fluitekruid, in haar jurkje van „teer-witte

kant" doet dapper haar best. In het paleis van koning Winter ligt een allerliefste prins te slapen met zijn krullebol op een arm geleund. O, wat is die koning boos. Maar tenslotte moet hij het veld ruimen. Prins Zonneschijn wordt wakker.

Het blijft een hele poos stil. Hij rekt zich . . . en rekt zich, maar zegt aldoor maar niets. De arme Gijs weet niet meer hoe het begint, maar dat begrijpen de anderen niet dadelijk. Rennie krijgt het in de gaten en loopt op haar tenen naar de prins toe, die zich alsmaar uitrekt en een rood gezicht krijgt. Ze fluistert: „Wat heb ik geslapen . . .”

„Wat heb ik geslapen,” zegt prins Zonneschijn opgelucht. Hij gaapt maar weer eens en dat is het beste wat hij doen kan, want hij weet het niet verder.

„Wat had ik een angst,” fluistert Rennie weer.

„Wat had ik een angst,” zegt de prins heel verheugd, omdat hij geholpen wordt.

Opnieuw stilte . . .

„Wat had ik veel boze dromen,” fluistert Ren ongeduldig.

„Wat had ik veel boze dromen . . .”

„Maar nu is het of uit een heel ver land . . .”

„Maar nu is het of uit een heel ver land . . .”

„De lente hierheen is gekomen . . .”

„De lente hierheen is gekomen . . .” En zo gaat het maar door. Prins Zonneschijn weet er niets meer van. De kinderen beginnen te lachen omdat hij iedere keer vol verwachting naar Fluitekruid kijkt en dan gauw alles nazegt.

„Ik hoor weer de vogels . . .” en zo door tot: „O, zijn alle bloemen gekomen?” Nee, hij brengt er niets van terecht, al ziet hij er zonnig genoeg uit met zijn krullen en zijn mooie pak.

Het bruidspaar, in de versierde stoelen, kijkt glimlachend toe. Die arme Gijs. Hij heeft zeker planken-

koorts omdat er zoveel naar hem kijken. Als zijn gedichtje uit is, zegt Rennie zacht, voor ze naar haar plaats teruggaat: „Sufferd.” Ze is boos, dat hij hun prachtige spel verknoeit. Gijs kijkt zo wanhopig als een kind, dat tien onvoldoendes op z'n rapport heeft gekregen.

Verder gaat het weer goed.

Het mooiste is wel: „Nu is de stille avond over het land gekomen.”

Lente zingt het zo fijntjes. „Slaap zacht . . . goenacht.”

Een heel hoge toon, die langzaam wegsterft.

De kinderen hebben ademloos geluisterd en klappen in de handen als het uit is. Ze krijgen een extra pluim van meneer de Winter. Maar Gijs heeft zich ergens verstopt. Hij is met opzet lang weggebleven en komt in zijn eigen pak, met een vuurrood gezicht binnen, terwijl de anderen aan het zingen zijn.

Juffrouw Hopma vraagt wie hun dat prachtige spel heeft geleerd.

„Mevrouw Romme!” roepen ze.

„Renate moet haar moeder maar heel hartelijk bedanken voor de moeite. Ik ben er erg blij om, dat ze dit gedaan heeft.”

„Ik ook,” zegt meneer de Winter. Rennie en Lotte moeten nogeens naar voren komen. Ook Tom en Gijs. Tom durft wel, maar prins Zonneschijn schudt verschrikt van nee. Hij is veel te bang, dat hij uitgelachen zal worden.

„Thuis deed hij het veel beter,” zegt Rennie tegen juf, want ze krijgt medelijden met de arme prins.

Het is een dag om nooit te vergeten. Dat zegt meneer de Winter voor ze naar huis gaan. En alle kinderen zijn het met hem eens.

Morgen mogen ze naar de kerk, waar het bruidspaar overtrouwt.

Rennie vertelt thuis in geuren en kleuren alles, wat ze

beleefd heeft. Moes moet lachen om die kleine Gijs, die zijn vers zo helemaal vergeten was.

„Ga nu maar gauw je rok en trui aantrekken,” zegt ze. Het is nog voor vieren, de jongens zijn nog niet eens thuis. To aait over de witte kant en gaat met haar poppen „Fluitekruid” spelen. Ze heeft de voordracht zo dikwijls gehoord, dat ze al een heleboel namen kent. Rennie gaat eens fijn zitten lezen. De laatste tijd is daar niets van gekomen. Maar als de jongens de kamer binnen stormen, moet ze 't boek wel opzij leggen. Diek zit zijn kniekers weer eens te tellen. Hij heeft natuurlijk verloren. Mope haalt zijn rails en treintjes voor de dag. Ha, daar is vader ook. Die zal hem eens helpen met dat lastige stuk. Vader zit op z'n knieën. Mope haalt alle wagons te voorschijn en ook de locomotief. To klimt op vaders rug en Diek kruipt er aan de andere kant bij.

Rennie moet ineens aan Anneke denken. Wat zag ze er leuk uit met de blauwe jurk. En haar haar zat ook veel beter dan anders. Moe heeft beloofd dat ze maandag de hele dag hier mag zijn. Ze weet zelf niet of ze er erg blij mee is. Ze zit met Ellen en Wiep, zie je. Die weten er nog niets van, maar wat zullen ze zeggen, als ze het horen.

Anneke is lang zo vrolijk niet als die twee. Ze hebben anders altijd zo'n pret in de vakantie. Nou vooruit hoor, dat ene daagje . . . Misschien hoeft ze het niet eens aan Wiep en Ellen te vertellen.

9

Ben ik nu jouw vriendin?

Het is alweer zaterdagmiddag en de juf is gisteren getrouwd. Het was heel mooi en plechtig in de kerk. Vader heeft gepreekt en op 't laatst moest het bruids-

paar knielen en elkaar een hand geven. Toen zegende vader hen in de naam van God. Heel eerbiedig keken de kinderen toe. Het orgel speelde zacht en juf lag daar geknield in de witte bruidsjacon met de lange sluier, naast meneer de Winter.

Nu is het dus weer zaterdag en Rennie wil juist naar boven gaan: ze moet straks in bad. Moes zegt: „Wacht eens, Rennie. Zou je 't niet aardig vinden om Anneke te gaan halen, als je klaar bent. Dan mag ze meezingen bij de piano. Ze zingt zo graag.”

Rennie moet het eventjes verwerken. Wat is moes toch aldoor met Anneke bezig. Ellen en Wiep komen ook nooit zaterdags.

„Vind je 't niet leuk?” vraagt moes.

„O ja. Ze zal het wel graag doen mam, maar zie je, Ellen en Wiep zijn eigenlijk mijn vriendinnen.”

„Dat weet ik puk. Maar ik heb te doen met Anneke. Ze heeft geen moeder meer en ik merkte best dat ze 't bij ons zo fijn vond. Toe Ren, als je in 't bad geweest bent, ga haar dan even halen.”

„Goed mams.”

Ze doet het, maar nog niet helemaal van harte. Moes kan makkelijk praten. Ellen en Wiep zijn vast kwaad als ze 't horen.

Anneke is Lien aan het helpen, als Rennie aanbelt. Ze heeft een schort voor en haar handen zijn vuil van het kachelpoetsen. Er loopt een zwarte streep over haar wang en haar haren hangen in slordige pieken.

Ze rent terug naar Lien en roept al van verre: „Lien hoor es, mag ik weg? Rennie komt vragen of ik met haar meega. Ze zingen bij de piano. Zo fijn meid! Toe, mag het?”

Vader is niet thuis. Hij moet overwerken aan de haven. Lien vindt het dadelijk goed. „Als je vanavond het werk maar afmaakt,” zegt ze. „En ga eerst je gezicht en handen eens goed wassen. Doe je nieuwe grijze jurk aan.”

Terwijl Anneke in haar onderjurk bij de kraan staat te ploeteren, zit Rennie in het kamertje op haar te wachten. Er is bijna geen plaats om te lopen hier. Drie, vier kleine kinderen kruipen over de grond. De een met een veger in de hand, de ander zit tussen een hoop papier met een schaar plaatjes te knippen. Twee jongens vechten om een bal.

Lien geeft er één een draai om zijn oren en jaagt hem naar buiten. Ze loopt de huilende Keesje achterna met een jasje in haar hand. „Hier, trek aan, Keesje, veel te koud. En niet ver weglopen hoor.”

O, was vader maar thuis. Ze weet bijna geen raad met die drukke kinderen. En Anneke gaat ook al weg.

„Hoe lang blijft ze bij jullie?” vraagt ze aan Rennie.

„Een uurtje maar.”

„Ze moet vóór 't eten thuis zijn. Ik kan niet alles alleen doen,” zegt Lien.

Zingen bij de piano is het fijnste uurtje van de week voor de kinderen van het Klokhuis. Vader speelt en moes staat tussen haar kinderen in. Anneke hoort er nu echt bij. Ieder mag een vers opgeven en als zij aan de beurt is, hoeft ze niet lang na te denken. „In de hemel is het schoon,” zegt ze. Ze zingt het zo graag, omdat ze weet dat haar moeder daar woont.

Als het tijd is om naar huis te gaan, krijgt ze van mevrouw Romme nog een lekker stuk koek en een glas warme melk. Rennie mag haar een eindje wegbrengen. Ze is zo opgetogen en praat bijna net zo vrolijk onderweg als Ellen en Wiep.

Ineens vraagt ze: „Ren, ben ik nu jouw vriendin?”

Ja, ze heeft al een hele poos nagedacht voor ze het vroeg. Nog nooit heeft ze kunnen zeggen: „Ik heb een vriendin.” Rennie vindt haar opeens zo aardig dat ze zegt: „'Tuurlijk, jij ook!”

„Fijn,” zegt Anneke. „Daag! Dag Rennie. Verder ga ik wel alleen, anders moet je zo'n eind terug.”

Ze huppelt naar huis en zodra ze binnen komt, gaat ze haar oude jurk aantrekken om Lien te helpen. Terwijl ze samen brood klaarmaken voor de kleintjes, zegt ze: „Lien, hoor eens, nou heb ik een echte vriendin: Rennie Romme.”

Lien kijkt op. „Is ze niet veel te deftig voor ons?” Anneke haalt haar schouders op. „Ik heb toch ook twee mooie jurken . . . en ze is zo aardig. Je hoeft niet deftig te zijn voor Rennie's moeder. Dus voor Rennie ook niet.”

Klaar is Kees. Anneke wil er niet langer over tobben. Ze is veel te blij, dat ze tegen iedereen kan zeggen: „Maandag ga ik de hele dag naar mijn vriendin.”

Maar Rennie is niet zo gauw klaar als Anneke. Het is nu zondagmorgen en ze ziet Ellen en Wiep uit de kerk. Wiep zwaait al van ver: „Rennie, hoor eens!” Rennie loopt naar hen toe.

„Ga je morgen mee? Dan komen we je halen.”

„Ik kan niet.”

„Waarom niet?”

„Anneke Somers komt de hele dag bij me spelen.”

Ellen trekt haar neus op en kijkt Wiep aan.

„Dat kind . . . Ben je vriendin met haar?”

Rennie slikt even iets weg. Maar dan zegt ze flink:

„Ja, Anneke is ook mijn vriendin.”

„Nou, je moet het zelf weten. Wij gaan lekker samen spelen en van mijn mama mag ik toffees trakteren,” zegt Ellen. En Wiep zegt: „Weet je dat haar vader bij Pennemerduin werkt?”

Rennie stuift op.

„Wat zou dat? En hij werkt niet eens bij Penn en Bau-duin . . . hij is bij de boten.”

„Hoe weet je dat?”

„Heeft ze zelf verteld.” Rennie denkt na. „En het geeft helemaal niet wat je vader doet. Iedere vader kan toch

geen dominee zijn, of advocaat zoals jouw papa, hè.”
„Nou,” zegt Wiep met een smalend lachje, „word jij
maar vriendin met haar. Dinsdag gaan we lekker ook
samen ergens naar toe. Ph! Hè Ellen?”

Ellen knikt. „Wat leuk. Wij samen. Ga je mee Wiep.”
Rennie blijft verbluft staan.

O, wat zou ze een pret kunnen hebben in de herfst-
vakantie. En nu zijn ze boos omdat ze met Anneke
vriendin is.

Moes merkt dadelijk dat Rennie ergens over tobt. Ze
is zo stil en ze duwt To weg, als die met haar wil spelen.
Moes vraagt nog niets. Maar als ze een poosje samen
alleen in de kamer zijn, zo tussen licht en donker, trekt
ze Rennie naar zich toe.

„Vertel eens. Wat is er?”

Rennie begint opeens te huilen.

Dan, met horten en stoten komt het hele verhaal er
uit. Moes droogt haar tranen en geeft haar een zoen.

„Zullen wij tweetjes dat nu eens in orde maken? Toe,
huil maar niet. Ik vind het heel lief van je, dat je
Anneke je vriendin noemt. Maar Ellen en Wiep zijn
twee aardige meisjes. Ze begrijpen niet dadelijk, hoe
het in elkaar zit. Je hoeft heus niet elke dag met z'n
vieren naar school te gaan. Anneke woont immers een
heel andere kant uit. Maar ik zou het toch fijn vinden,
als dat meisje zaterdags bij ons kwam zingen. Ze heeft
zo'n mooie stem. En ze doet het zo graag. Je hebt haar
blij gemaakt, dat merkte ik heel goed aan haar. En als
je veel van de Here Jezus houdt, moet je ook een offer
kunnen brengen. Als Ellen en Wiep boos op je zijn,
moet je Anneke tóch niet in de steek laten.

't Komt allemaal weer goed. Je zult zien, dat die twee
weer terugkomen. Ze hebben jou er veel te graag bij.
Geef moes nu ook maar een zoen.”

O, die lieve, wijze moezepoes. Die heeft het weer ge-
wonnen.

Met een opgeruimd hartje gaat Rennie slapen.

Jammer toch dat het maandag heel de dag regent. Nu moeten ze maar op zolder spelen. Anneke weet ook wat leuks te bedenken. Diek en Mope doen mee. Ze spelen verstoppertje en zo.

Af en toe denkt Rennie aan Ellen en Wiep. Wat zouden ze nu doen? Ze vertelt natuurlijk niets aan Anneke. Die zou er maar verdriet van hebben.

's Avonds, als ze weer onder elkaar zijn en de jongens juist naar boven gaan, zegt moes: „Rennie, ik heb wat leuks bedacht voor morgenmiddag. We gaan samen boodschappen doen en als we klaar zijn, drinken we bij oma Romme koffie.”

„Hè ja.” Rennie danst van plezier. Bij oma Romme is het zo fijn. Daar heb je prachtige boeken en je mag de kinderborduurdoos gebruiken. Die heeft oma apart voor meisjes die mooi kunnen handwerken. Er liggen kleedjes in en poppeschortjes met bloemetjes getekend. Juffrouw Lena zal op de jongens passen. Vader houdt ook wel een oogje in het zeil.

Het wordt een fijne middag. Moes koopt onderweg pinda's om na het eten met elkaar te delen.

Maar het mooiste komt nog.

Ze zijn goed en wel thuis, en daar wordt gebeld.

„Hè, natuurlijk weer bezoek voor pappa,” moppert Diek, die juist zo blij is, dat ze allemaal weer thuis zijn.

Mis! Het zijn twee meisjes.

Juffrouw Lena zegt om de hoek van kamerdeur: „Rennie, daar zijn je vriendinnetjes.”

Ren klapt haar boek dicht en loopt als een haas naar de deur.

Ellen en Wiep staan daar.

Ellen kijkt Wiep aan en Wiep Ellen, en samen kijken ze naar Rennie.

Dan begint Ellen maar.

„Ren, we komen vragen of je morgen met ons meedoet. Ik mag van mijn moeder poffertjes bakken. Met z'n drieën is toch veel leuker, hè Wiep.”

„Ja,” zegt Wiep. „En we vinden het ook niet erg, dat Anneke bij jullie komt. Ze mag gerust jouw vriendin ook zijn.”

Rennie straalt.

„Hoera! Poffertjes bakken!”

De meisjes zijn al lang weg als Rennie door de kamer springt. „Morgen bij Ellen poffertjes bakken, als het van moes mag!”

Moes alleen weet, wát dat eigenlijk betekent.

En ze vindt het meteen goed.

